

ബി എ/ബി എസ് സി കോമൺ കോഴ്സ്

മലയാളം

II സെമസ്റ്റർ

മലയാള സാഹിത്യം - 2

MAL2A08(1)

2019 അഡ്മിഷൻ

19155

കാലിക്കറ്റ് യൂണിവേഴ്സിറ്റി
വിദൂര വിദ്യാഭ്യാസ വിഭാഗം

പഠന കുറിപ്പുകൾ തയ്യാറാക്കിയത്

രുഗ്മിണി കെ
അസിസ്റ്റന്റ് പ്രൊഫസർ (മലയാളം)
വിദൂര വിദ്യാഭ്യാസ വിഭാഗം
കാലിക്കറ്റ് യൂണിവേഴ്സിറ്റി

സൂക്ഷ്മ പരിശോധന നടത്തിയത്

ഡോ.സുരേഷ് പുത്തൻപറമ്പിൽ,
അസിസ്റ്റന്റ് പ്രൊഫസർ,
മലബാർ ക്രിസ്ത്യൻ കോളേജ്, കാലിക്കറ്റ്.

മലയാളസാഹിത്യം - 2

ഉള്ളടക്കം

മൊഡ്യൂൾ 1 : കവിതകൾ

1. നളിനി - കുമാരനാശാൻ
2. സൂര്യകാന്തി - ജി. ശങ്കരക്കുറുപ്പ്
3. മണിനാദം - ഇടപ്പള്ളി രാഘവൻപിള്ള

മൊഡ്യൂൾ 2 : കവിതകൾ

4. കലോപാസകൻ - അക്കിത്തം അച്യുതൻ നമ്പൂതിരി
5. കുതിരക്കൊമ്പ് - അയ്യപ്പപ്പണിക്കർ
6. പുത്തൻചൊല്ല് - ആറ്റൂർ രവിവർമ്മ
7. അമ്മയെ കുളിപ്പിക്കുമ്പോൾ - സാവിത്രി രാജീവൻ

മൊഡ്യൂൾ 3, 4 : വിമർശനം/നിരൂപണം

8. അംബ - കുട്ടിക്കുഷ്ണമാരാർ
9. കാളിദാസനും കാലത്തിന്റെ ദാസൻ - പ്രൊഫ.ജോസഫ് മുണ്ടശ്ശേരി
10. മരണത്തിന്റെ സൗന്ദര്യം - കെ.പി.അപ്പൻ
11. സ്ത്രീയില്ലാത്ത മാതൃഭൂമി - കല്പറ്റ നാരായണൻ
12. എഴുത്തും അധികാരവും - പി.കെ. രാജശേഖരൻ

മൊഡ്യൂൾ 1 - കവിതകൾ

നളിനി

കുമാരനാശാൻ (1873-1924)

കവിപരിചയം

സ്നേഹഗായകൻ, സാമൂഹ്യപരിഷ്കർത്താവ്, ദാർശനിക കവി, വിപ്ലവത്തിന്റെ ശുക്രനക്ഷത്രം, അന്ത്യസംഘർഷത്തിന്റെ കവി എന്നിങ്ങനെ നിരവധി വിശേഷണങ്ങൾക്ക് അർഹനായ മഹാകവിയാണ് എൻ. കുമാരനാശാൻ. കവിതയെ കേവലം വിനോദോപാധിയായി ഗണിച്ചവരും ശബ്ദാലങ്കാരധാരണികളും പ്രയോഗ വൈചിത്ര്യങ്ങളുംകൊണ്ട് അനുവാചകബുദ്ധിയെ അവരപ്പിക്കുന്നതിലാണ് കവിയുടെ മിടുക്ക് എന്ന് വിശ്വസിച്ചിരുന്നവരും കവിതാരംഗം കൈയ്യടക്കിയ ഘട്ടത്തിൽ മലയാളകവിതയ്ക്ക് അഭികാമ്യമായ ദിശാവ്യതിയാനം നിർദ്ദേശിച്ചുകൊണ്ട് രംഗത്തെത്തിയ കവികളിൽ പ്രധാനിയായിരുന്നു കുമാരനാശാൻ. ദർശനത്തിന്റെ സമഗ്രതയും അഗാധതയും മഹത്തായ കവിതയുടെ ഘടകമാണെന്ന് ആശാൻ തന്റെ രചനകളിലൂടെ സ്ഥാപിച്ചു. ഇക്കാര്യത്തിൽ ഭാഷാപിതാവിനോടാണ് ആശാൻ അടുപ്പം. കാല്പനികകവിതയുടെ അന്തർമുഖവീക്ഷണത്തെയും ബഹിർമുഖവീക്ഷണത്തെയും നവമായ വിധത്തിൽ ആവിഷ്കരിച്ചു ഫലിപ്പിക്കുവാൻ തന്റെ രചനകളിലൂടെ ആശാൻ സാധിച്ചു. കവിത ധ്വനിസന്നദ്ധവും വിചാരപ്രധാനവുമാകുമ്പോൾ കൂടുതൽ ശ്രേഷ്ഠമാവുമെന്ന് ആശാൻ സഹൃദയലോകത്തെ അനശ്വരങ്ങളായ തന്റെ കാവ്യങ്ങളിലൂടെ ബോധ്യപ്പെടുത്തി. ജീവിതത്തിലെ സങ്കീർണ്ണതകളെ, സമസ്യകളെ, ധർമ്മസങ്കടങ്ങളെ അഭിമുഖീകരിക്കുന്ന കവിതകളാണ് കുമാരനാശാന്റെത്. മലയാളത്തിൽ ആശാനോളം പഠനവിധേയരായ കവികളില്ല എന്ന വസ്തുത തന്നെ ആ കാവ്യപ്രപഞ്ചത്തിന്റെ മഹത്വം സാക്ഷ്യപ്പെടുത്തുന്നു.

തിരുവനന്തപുരം ജില്ലയിൽ ചിറയിൻകീഴ് താലൂക്കിലുള്ള കായിക്കര ഗ്രാമത്തിൽ തൊമ്മൻ വിളാകത്തു വീട്ടിൽ നാരായണൻ പെരുങ്കുടിയുടെയും കാളിയമ്മയുടെയും മകനായി 1873 ഏപ്രിൽ 12-ാം തീയതി ആശാൻ ജനിച്ചു. കുമാരു എന്നായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ പേര്. പഴയമട്ടിൽ കണക്കും സംസ്കൃതവും അഭ്യസിച്ച കുമാരു ആദ്യം കുട്ടികളെ പഠിപ്പിക്കുന്ന ആശാനായി ജോലിനോക്കി. കുട്ടികളുടെ കുമാരു ആശാൻ പിൻക്കാലത്ത് കുമാരനാശാനായിത്തീർന്നു. ചെറുപ്പത്തിലേ കുമാരുവിൽ കവിതാവാസന പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടിരുന്നു. മണമ്പൂർ ഗോവിന്ദനാശാന്റെ കീഴിൽ കാവ്യാലങ്കാരാദികൾ അഭ്യസിക്കാനും അവസരം ലഭിച്ചു. യുവസഹജമായ വികാരങ്ങളിൽമുഴുകി ശൃംഗാരശ്ലോകങ്ങൾ രചിച്ചു തുടങ്ങിയ കുമാരുവിനെ അതിൽനിന്ന് പിൻതിരിപ്പിച്ച് സംസ്കൃത വിദ്യാഭ്യാസത്തിൽ കൂടുതൽ ശ്രദ്ധപതിപ്പിക്കാൻ ഉദ്ബോധിപ്പിച്ചത് ശ്രീനാരായണഗുരുവായിരുന്നു. 1891-ലാണ് ആശാൻ ഗുരുവിനെ കണ്ടുമുട്ടിയത്. അന്നുമുതൽ ആശാന്റെ ജീവിതത്തിന് വലിയ മാറ്റമുണ്ടായി. ഗുരുവിന്റെ ശിഷ്യനായി മാറിയ അദ്ദേഹം സംസ്കൃതം, വേദാന്തം, യോഗവിദ്യ എന്നിവ അഭ്യസിച്ചു. 1895-ൽ ഗുരുവിന്റെ നിർദ്ദേശമനുസരിച്ച് ഉപരിവിദ്യാഭ്യാസാർത്ഥം ബാംഗ്ലൂർ, കൽക്കത്ത, മദ്രാസ് എന്നിവിടങ്ങളിൽ പോവുകയും സംസ്കൃതത്തിലും ഇംഗ്ലീഷിലും പാണ്ഡിത്യം നേടുകയും ചെയ്തു. ശ്രീരാമകൃഷ്ണ പരമഹംസൻ, വിവേകാനന്ദൻ എന്നിവർ ആദ്ധ്യാത്മികരംഗത്തും ബങ്കിംചന്ദ്രൻ, ടാഗോർ തുടങ്ങിയവർ സാഹിത്യരംഗത്തും വരുത്തിയ പരിവർത്തനങ്ങൾ നേരിട്ട് മനസ്സിലാക്കുവാൻ സഹായിക്കുന്നതായിരുന്നു കൽക്കത്തിയിലെ താമസം. 1900-മാണ്ട് തിരിച്ചുവന്ന് അരുവിപ്പുറത്ത് താമസമാക്കി. ചിന്നസ്വാമി എന്ന നിലയിൽ ശ്രീനാരായണ ഗുരുവിനൊപ്പം പ്രവർത്തിച്ചുതുടങ്ങി. വിചിത്രവിജയം നാടകം, ശിവസ്തോത്രമാല തുടങ്ങിയ കൃതികൾ ഇക്കാലത്താണ് രചിച്ചത്. 1901-ൽ എസ്.എൻ.ഡി.പി.യോഗം ആരംഭിച്ചപ്പോൾ ആശാൻ അതിന്റെ കാര്യദർശിയായി. യോഗത്തിന്റെ മുഖപത്രമായ വിവേകോദയത്തിന്റെ പത്രാധിപരും അദ്ദേഹമായിരുന്നു. ഇക്കാലത്താണ് 'വീണപൂവ്' രചിച്ചത്. ഡോ.പൽപ്പുവിന്റെ പിതൃസഹോദര

നായ കുമാരു റെറ്ററുടെ പുത്രിയായ ഭാനുമതിയെ 45-ാം വയസ്സിൽ വിവാഹം കഴിച്ചു. 1922-ൽ ഇംഗ്ലണ്ടിലെ വെയിൽസ് രാജകുമാരനിൽനിന്ന് പട്ടും വളയും സ്വീകരിച്ചു. തിരുവിതാംകൂറിലെ ശ്രീമൂലം പ്രജാസഭാംഗം കൂടിയായിരുന്നു കുമാരനാശാൻ. 1924 ജനുവരി 15-ാം തീയതി (1098 മകരം 3) 51-ാം വയസ്സിൽ പല്ലനയാറ്റിൽ വെച്ചുണ്ടായ റഡീമർ ബോട്ടപകടത്തിൽ കവി ഈ ലോകം വെടിഞ്ഞു.

കൃതികൾ

ഖണ്ഡകാവ്യങ്ങൾ

വീണപൂവ്, നളിനി, ലീല, ചിന്താവിഷ്ടയായ സീത, ഗ്രാമവൃക്ഷത്തിലെ കുയിൽ, ദുരവസ്ഥ, ചണ്ഡാലഭിക്ഷുകി, കരുണ

വിലാപകാവ്യം,

പ്രരോദനം.

പരിഭാഷ

സൗന്ദര്യലഹരി, മേഘസന്ദേശം, ബുദ്ധചരിതം, ദൈവികമായ പ്രതികാരം.

നാടകം

വിചിത്രവിജയം, പ്രബോധ ചന്ദ്രോദയം. (കൂടാതെ ധാരാളം സ്തോത്രകൃതികളും ലഘുകാവ്യങ്ങളും ബാലസാഹിത്യ കൃതികളും എഴുതിയിട്ടുണ്ട്.)

നളിനി

കുമാരനാശാന്റെ കാവ്യങ്ങളിൽ അന്യാഭ്യുദ്യമായ ശില്പഭംഗി വിടർത്തുന്ന കാവ്യമാണ് നളിനി. ‘ഫുല്ലബാലരവിപോലെ കാന്തിമാനായ’ നായകനെ അവതരിപ്പിച്ചുകൊണ്ടാണ് തുടക്കം. നല്ല ഹിമാലയഭൂവിൽ ഏറെ കൊല്ലം മുൻപ് ഒരു പ്രഭാതവേളയിൽ ഉദയസൂര്യനെപ്പോലെ കാന്തിമാനും ഏകനുമായ ഒരു യുവയോഗി ഉല്ല

സിദ്ധ. നീണ്ട ജടയും നഖങ്ങളും ഭസ്മവും അയാൾ ചിരതപസ്വിയാണെന്നും
 അർദ്ധനഗ്നമായി ശോഭിക്കുന്ന അയാളുടെ ശരീരം ശീതോഷ്ണഭേദങ്ങളെ ജയിച്ചി
 ട്ടുണ്ടെന്നും വെളിപ്പെടുത്തുന്നതായിരുന്നു. പ്രപഞ്ചത്തിലെ ഒന്നിനെയും ഭയമില്ലാ
 ത്തവനും എന്നാൽ ആരിലും വലിയ കരുണ കാണിക്കുന്നവനുമാണെന്നും തന്റെ
 പ്രസന്നവും ധീരവുമായ മുഖകാന്തികൊണ്ടയാൾ വ്യക്തമാക്കി. ഇങ്ങനെയാണ്
 നായകനായ ദിവാകരനെ അവതരിപ്പിക്കുന്നത്.

“തത്പരത്വമവനാർന്നിരുന്നു തെ-
 ല്ലപ്പോൾ-വെന്നരിയെയുഴികാക്കുവാൻ
 കോപ്പിടും നൃപതിപോലെയും കളി-
 കോപ്പെടുത്ത ചെറുപൈതൽപോലെയും
 ഇത്ര ധന്യത തികഞ്ഞു കാൺമതി-
 ലത്ര നുനമൊരു സാർവ ഭൗമനിൽ
 ചിത്തമാം വലിയ വൈരി കീഴ്മർ-
 നത്തൽ തീർന്ന യമിതന്നെ ഭാഗ്യവാൻ”

ധ്യാനം നിരന്തരമായി ശീലിച്ച അയാൾ പർവ്വതത്തിന്റെ മുകൾപര
 പ്തിൽനിന്നും അല്പനേരം താഴേയുള്ള ഭംഗിയേറിയ കാഴ്ചകൾ നോക്കിനിന്നു.
 യുവാവായ ഒരു പക്ഷി ആകാശത്തുനിന്ന് സ്വന്തം കൂട് നിലനിൽക്കുന്ന കാട്ടി
 ലേക്ക് നോക്കുന്നതുപോലെയായിരുന്നു ഇത്. യോഗിയുടെ വൈചാരികവും
 വൈകാരികവുമായ ജീവിതങ്ങൾ തമ്മിലുള്ള ലയവും അതേസമയം അയാളറി
 യാതെ അതിൽ കുടികൊള്ളുന്ന ഒരു സംഘർഷവും ഈ വരികളിൽ വ്യക്തമാണ്.
 ചെറുതും സുന്ദരവുമായിത്തീർന്ന കാട് ചിത്രപടംപോലെ മനോഹരമാണ്. സുന്ദര
 മായ ആ കാഴ്ച താനുപേക്ഷിച്ചുപോന്ന പൂർവ്വാശ്രമത്തിന്റെ ഓർമ്മകൾ യോഗി
 യിൽ ഉണർത്തുന്നു. യോഗിയെ പഴയ ജീവിതം ഓർമ്മിപ്പിക്കാൻ പ്രേരിപ്പിക്കുന്ന
 തരത്തിലാണ് കവി പൊയ്കയുടെ വർണന നടത്തിയിരിക്കുന്നത്. സ്വയം സന്തു

ഷ്ടനായി ആ വഴിക്കുതന്നെ പോവുകയാണ് സന്യാസി. കുന്നിൻ താഴ്വാരത്തിൽ എത്തിയപ്പോൾ എന്തോ ചിന്തിച്ചെന്നവണ്ണം യമി ദുഃഖിതനും ചിന്താകുലനും ആകുന്നു. ആ പുരുഷശ്രേഷ്ഠന്റെ മനസ്സിൽ ഓളങ്ങളുയർത്തിയ അതേ വീർപ്പ് അപ്പോൾ അധികം ദുരെയല്ലാത്ത മരങ്ങൾക്കിടയിൽ മറഞ്ഞുനിന്ന മറ്റൊരാളുടെ ഹൃദയത്തിൽ വിസ്ഫോടനമായ രീതിയിൽ വൻതിരമാലകൾ തന്നെ ഉയർത്തുകയുണ്ടായി. സ്വന്തം ചര്യയുടെ ഭാഗമായി കുളിച്ച് വെള്ളമിറ്റുവീഴുന്ന വസ്ത്രങ്ങളോടു കൂടി മനോഹരമായ ശരീരത്താൽ പ്രഭാതംപോലെ കാന്തി ചിതറിക്കൊണ്ട് പാവനമായ ആത്മാവോടുകൂടിയ ഒരുവൾ ആ പൊയ്കയുടെ തടത്തിൽ നിന്നിരുന്നു. ഇടതൂർന്ന മരങ്ങൾകൊണ്ട് നേരെയുള്ള വഴി മറഞ്ഞുകിടന്നതിനാൽ അവർക്ക് പരസ്പരം കാണാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. പക്ഷേ നിമിഷത്തോറും രണ്ടുപേരുടെയും ഉള്ളിൽ അകാരണമായ ഒരു ഉത്കണ്ഠ വളർന്നുവന്നു. തപസ്സുകൊണ്ട് മനുഷ്യനേടിയവളെങ്കിലും അവൾ പെട്ടെന്ന് ചിന്തകൾകൊണ്ട് വാടിപ്പോയി. പക്ഷേ ഉന്നതമായ സൗന്ദര്യമുള്ളവളെ കണ്ടാലറിയാം അവൾ ഒരു താപസകന്യയല്ലെന്ന്. കൂറുക്കുത്തിമുല്ലയുടെ വള്ളിക്കാട്ടിൽ ചെന്നു നിന്നാൽപ്പോലും അതിന്റെ കാന്തി കാട്ടുവള്ളികളിൽനിന്ന് ഭിന്നമാണ്.

“എന്നുമല്ല സുലഭാംഗഭംഗിയാ
 ണന്നുമീ തരുണി പൗരിമാരിലും
 മിന്നുകില്ലി ശരഭദ്രശാതയായ്
 വിന്നയാകിലു മഹോ തടില്ലത’

തുടർന്ന് നളിനിയുടെ പൂർവ്വകഥ പറയുന്നു. വിഷമത്തോടെ ഇവൾ വിട്ടുപോന്ന സ്നേഹമയികളായ അച്ഛനും അമ്മയും വിരഹത്തിൽ ദുഃഖിതരായി സ്വയം മരണം വരിച്ചു. തന്റെ മനസ്സിലെ സ്നേഹം പറഞ്ഞതനുസരിച്ചാണവൾ വീടുവിട്ടത്. അവളുടെ സ്നേഹിതമാർ അവളെയോർത്ത് വളരെക്കാലം കണ്ണീർ പൊഴിച്ചു. ഈ സുന്ദരിയെ വിവാഹം കഴിക്കാനാഗ്രഹിച്ച പല യുവാക്കളും ദുഃഖിതരായിത്തീരു

കയും ചെയ്തു. സകലരീതിയിലും പ്രലോഭിപ്പിക്കപ്പെട്ട ജീവിതം വ്രതംകൊണ്ട് ഈ വിശുദ്ധ ശുഷ്കതരമാക്കി. ജീവിതത്തോടുള്ള ആഗ്രഹങ്ങളെല്ലാം നഷ്ടപ്പെട്ട അവളുടെ മനസ്സാകുന്ന പൂവു വാടി. ജീവന്റെ ഗതിയോർത്ത് മാത്രമാകാം അവൾ ഇപ്പോൾ ദുഃഖം മറക്കാൻ ഈ ഭൂമിയിലിരുന്ന് ഈശ്വരസേവ ചെയ്യുന്നത്. ഈശ്വരന്റെ പാദമാകുന്ന താമരപ്പൂവിന്റെ ധ്യാനത്തിന്റെ വഴിയിൽ മനസ്സ് ഉറച്ച് നിൽക്കാത്തതിനാൽ ദുഃഖിതയായ ആ യുവതി വേനലിൽ വറ്റിപ്പോയ നദിപോലെ ഗതി നഷ്ടപ്പെട്ടവളായി മനസ്സ് വേദനിച്ച് അവൾ കണ്ണീർ പൊഴിച്ചു. ഏറ്റവും അറിവുള്ള വളാണെങ്കിൽക്കൂടി സ്ത്രീകളുടെ മനസ്സ് അധീരമാണ്. എങ്കിലും അവളുടെ ജീവിതം ധന്യമാണെന്ന് കവി പറയുന്നു. തുടർന്ന്,

“സന്തതം മിഹിരനാത്മ ശോഭയും
സ്വന്തമാം മധു കൊതിച്ചു വണ്ടിനും
മന്ത്രമാർന്നരുളി നിൽക്കുമോമലേ
ഹന്തധന്യമിഹ നിന്റെ ജീവിതം”

എന്നിങ്ങനെ മനുഷ്യശബ്ദത്തിലുള്ള ഒരു പാട്ട് കാട്ടിൽനിന്നും യമി കേൾക്കുന്നു. വിജനദേശത്തുനിന്നും കേട്ട ഈ പാട്ടിൽ അദ്ദേഹത്തിന് കൗതുകം തോന്നുന്നു.

മലയാളത്തിൽ ഏറ്റവുമധികം വിവാദങ്ങളുയർത്തിയ ഒരു ശ്ലോകമാണ് മേൽ പ്രസ്താവിച്ചത്. എപ്പോഴും തന്റെ ശോഭ സൂര്യനും തന്നിലെ തേൻ അതു കൊതിച്ചുവരുന്ന വണ്ടിനും നൽകുന്ന അല്പയോ താമരേ നിന്റെ ജീവിതം എത്ര ധന്യമാണ് എന്നതാണ് ഇതിന്റെ വ്യാചാർത്ഥം. എന്നാൽ ഒന്നിലധികം കാമുകന്മാരുമായുള്ള ബന്ധത്തിന് ആത്മസമർപ്പണം ചെയ്തിരിക്കുന്ന ഒരു നായികാസങ്കല്പമാണ് ഇത് എന്നാണ് വിമർശകർ ഉന്നയിച്ചത്. കവിത പുറത്തുവന്ന കാലത്തുണ്ടായ ആക്ഷേപങ്ങൾ 1940-കളിൽ വീണ്ടും ഉയർന്നുവന്നു. ഇതിന് അനുകൂലമായും പ്രതികൂലമായും പ്രതികരിച്ചവരിൽ ചില പ്രമുഖരാണ് എം.പി.പോൾ, കുട്ടികൃഷ്ണമാരാർ, സുകുമാർ അഴീക്കോട് എന്നിവർ.

ഈ കാവ്യത്തിലെ 36-ാം ശ്ലോകംവരെ മാത്രമാണ് ഈ ഭാഗത്ത് പഠിക്കാനുള്ളത്. മലയാളകവിതാ സാഹിത്യചരിത്രത്തിലെ നാഴികക്കല്ലായ വീണപൂവിനു ശേഷം ആശാന്റെ പ്രതിഭാവിഭാവം സഞ്ചരിച്ച വഴിയായിരുന്നു നളിനീകാവ്യം. ആശാന്റെ ആദ്യ കഥാകാവ്യം മലയാള ഭാഷയിലെ ആദ്യത്തെ റൊമാന്റിക് കഥാകാവ്യം എന്നീ വിശേഷണങ്ങളും നളിനീകാവ്യത്തിന് ലഭിച്ചിട്ടുണ്ട്. 1911-ലാണ് ഈ കാവ്യം പ്രസിദ്ധീകരിക്കപ്പെട്ടത്. 173 ശ്ലോകങ്ങളുള്ള ഈ ഖണ്ഡകാവ്യത്തിന് 'ഒരു സ്നേഹം' എന്നുകൂടി പേരുണ്ട്. ആശാന്റെ രചനാപ്രവഞ്ചത്തിൽ വ്യതിരിക്തമായ ചൈതന്യത്തോടെ ശിരസ്സുയർത്തി നിലകൊള്ളുന്ന കൃതിയാണ് 'നളിനി.' ആശാൻ കൃതികളിൽ സർവ്വോത്കൃഷ്ടമെന്നു ചില വിമർശകരെങ്കിലും വിശേഷിപ്പിച്ചിട്ടുള്ള ഈ കാവ്യം വീണപൂവിലൂടെ തുടക്കം കുറിച്ച നവഭാവുകത്വത്തെയും കാല്പനിക പ്രവണതകളെയും സൂക്ഷ്മമായി വ്യാപിപ്പിച്ച രചനകൂടിയാണ്. മുണ്ടശ്ശേരിയുടെ അഭിപ്രായത്തിൽ "സമകാലിക പ്രശ്നങ്ങളിൽനിന്നെല്ലാം അകന്നും സാമാന്യജീവിതത്തിൽ നിന്നു തുലോമുയർന്നും നിൽക്കുന്ന അത്യുദാത്തമായ ഒരു പ്രേമസങ്കല്പത്തിനു രൂപം കൊടുക്കുകയാണ്." ആശാൻ ഈ കാവ്യത്തിലൂടെ. കുമാരനാശാൻ പ്രത്യേകമായ ഒരു സ്നേഹം ഈ കാവ്യത്തിന് നേർക്കുണ്ടായിരുന്നുവെന്ന് അദ്ദേഹം തന്നെ വ്യക്തമാക്കിയിട്ടുണ്ട്. 'നളിനി'യും എച്ച്. ഡബ്ല്യു. ലോങ്ഫെല്ലോവിന്റെ 'ഇവാൻജലിൻ' എന്ന കവിതയും തമ്മിൽ ബന്ധമുണ്ടെന്ന് കുട്ടികൃഷ്ണമാരാർ എഴുതിയിട്ടുണ്ട്.

ഇതിവൃത്തത്തിലും അവതരണത്തിലും പ്രതിപാദനരീതിയിലും പുതുമപ്രദർശിപ്പിച്ച കാവ്യമാണ് 'നളിനി.' പൗരാണിക കഥാപാത്രങ്ങളെ അവലംബിച്ചുള്ള കാവ്യരചന സർവ്വസാധാരണമായിരുന്ന ഒരു കാലഘട്ടത്തിലാണ് കാല്പനികപാത്രങ്ങൾ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്ന നളിനീകാവ്യം ആശാൻ രചിച്ചത്. 'നളിനി'യെ നവീനസ്വഭാവമുള്ള ഒരു കൃതിയായി നാം ഇന്നു പരിഗണിക്കുന്നതിന്റെ മുഖ്യകാരണവും ഇതുതന്നെയാണ്. സംഭവബഹുലമായ കഥകൾ കവിതയിലൂടെ വിശദമായി ആവിഷ്കരിക്കുന്ന പൂർവ്വപാരമ്പര്യം രൂഢമൂലമായി നിലനിന്ന കാലത്ത്

അതിൽനിന്നു വഴിമാറി നടക്കാൻ ആശാൻ ശ്രമിച്ചതിന്റെ സത്ഫലമാണ് ‘നളിനി.’ പുരാണങ്ങളോടൊന്നും ബന്ധമില്ലാത്ത കല്പിതകഥകൾ മലയാളകവികൾ നേരത്തേതന്നെ കൈകാര്യം ചെയ്തുവന്നിരുന്നുവെന്ന യാഥാർത്ഥ്യം അംഗീകരിക്കുമ്പോൾ തന്നെ അവയൊക്കെ കഥാപ്രസംഗരീത്യാ ആദ്യവസാനം പറഞ്ഞു തീർക്കുന്ന മട്ടിലായിരുന്നുവെന്ന സത്യം കാണാതിരുന്നുകൂടാ. എന്നാൽ ആ രചനാസമ്പ്രദായത്തിൽനിന്ന് തുലോം വ്യത്യസ്തമാണ്. പാശ്ചാത്യരായ ചില കവികളുടെ ആഖ്യാനരീതി പിന്തുടർന്ന് കഥാകഥനത്തിൽ കലാപരമായ ഔചിത്യവും നാടകീയതയും പുതുമയും ചടുലതയും സന്നിവേശിപ്പിച്ചാണ് ആശാൻ നളിനീകാവ്യം രചിച്ചത്. ഇംഗ്ലീഷ്-സംസ്കൃത ഭാഷാഭ്യസനവും കേരളത്തിനു പുറമേ സഞ്ചരിച്ചുനേടിയ പ്രായോഗിക വിജ്ഞാനവും ആശാൻ തന്റെ പുതിയ കാവ്യദർശനത്തിന് പ്രചോദനം നൽകി. അംഗീകൃതമാതൃകകളിൽ വ്യതിയാനം വരുത്തിക്കൊണ്ടുള്ള ഒരു ശ്രേഷ്ഠകൃതിയെ ഒരു പുതിയ പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ സംരംഭമായി സാധാരണഗതിയിൽ അടയാളപ്പെടുത്താറുണ്ട്. ആ നിലയ്ക്ക് പൂർവ്വകവികളിൽനിന്ന് വിഭിന്നമായ മാർഗം സ്വീകരിച്ച ആശാനെ സാഹിത്യനിരൂപകന്മാർ മലയാളത്തിലെ ഖണ്ഡകാവ്യപ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ ഉപജ്ഞാതാവായി സ്ഥാനപ്പെടുത്തുന്നു. “‘നളിനി’ എന്ന കൃതിയെ കാല്പനികസ്വഭാവമുള്ള ഒരുത്തമ ഖണ്ഡകാവ്യമായും വിമർശകർ വിലയിരുത്തുന്നു.

നളിനീകാവ്യത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ഏതു വിശകലനവും ‘നളിനി’ക്ക് ഏ.ആർ. രാജരാജവർമ്മ എഴുതിയ അവതാരികയെക്കുറിച്ച് സൂചിപ്പിക്കാതെ പൂർണ്ണമാവില്ല. ‘നളിനി’ പുതിയ പ്രസ്ഥാനത്തിൽപ്പെടുന്ന കൃതിയാണെന്നും അതുകൊണ്ടുതന്നെ അന്നു നിലവിലുണ്ടായിരുന്ന കവിതാഗതി അനുസരിച്ച് ഇതിൽ സാധാരണ വായനക്കാർക്ക് അഭിരുചി തോന്നുമോ എന്നും ആശാൻ സംശയമുണ്ടായിരുന്നു. വായനക്കാരുടെ ശ്രദ്ധയെ ആകർഷിക്കത്തക്കവിധത്തിലൊരു അവതാരിക പ്രസ്തുത കൃതിക്ക് അത്യന്താപേക്ഷിതമാണെന്ന് ആശാൻ നന്നായി അറിയാമായിരുന്നു.

ഇതുപോലൊരു കൃതിക്ക് അവതാരികയെഴുതുവാൻ യോഗ്യൻ ഏ.ആർ.രാജരാജ വർമ്മയാണെന്നും കുശാഗ്രബുദ്ധിയായ ആശാൻ ഉറപ്പുണ്ടായിരുന്നു.

അനന്തവ്യാഖ്യാനങ്ങൾക്ക് അവസരം നൽകുന്ന കൃതിയാണ് 'നളിനി.' മനഃ ശാസ്ത്രസിദ്ധാന്തങ്ങളുടെ വെളിച്ചത്തിലും വേദാന്തദർശനത്തിന്റെ കാഴ്ചപ്പാടിലും നമുക്ക് 'നളിനി'യെ വ്യാഖ്യാനിക്കാനാവും. മോക്ഷം നൽകുന്നവൻ പുരുഷൻ (നായകൻ). അവനിൽനിന്ന് മോക്ഷം സ്വീകരിക്കുന്നവർ സ്ത്രീ (നായിക) എന്ന വീക്ഷണത്തിൽ 'നളിനി'യെ വിലയിരുത്തുമ്പോൾ ഈ കാവ്യം പുരുഷാധിപത്യ പ്രത്യയശാസ്ത്രം ഉള്ളിൽ വഹിക്കുന്ന കൃതിയായി നമുക്ക് അടയാളപ്പെടുത്താനാകും. അതേസമയം തന്നെ 'നളിനി'യിൽ നിന്ന് ഊർജ്ജം സ്വീകരിച്ച് ദിവാകരൻ കൂടുതൽ ശുദ്ധമനസ്കനായി ലോകക്ഷേമത്തിനായി ശിഷ്ടജീവിതം സമർപ്പിച്ചുവെന്ന വസ്തുതയിലൂന്നുമ്പോൾ ഈ കൃതി സ്ത്രീസങ്കല്പത്തിന്റെ മഹത്വത്തെ ആദരിക്കുന്ന കൃതിയാണെന്ന് പറയേണ്ടിവരും. നിലനിന്ന 'രാജ'സങ്കല്പത്തിനു പകരം 'സന്യാസി'യെ നായകനാക്കിയതിലൂടെ രാജാധിപത്യവ്യവസ്ഥയെ 'നളിനി' വെല്ലുവിളിക്കുന്നുവെന്ന വായനയും രൂപപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. കാളിദാസകവിതയുമായി ആശാനുണ്ടായിരുന്ന അടുപ്പം, നിയോക്ലാസിക് ഘടകങ്ങൾ ആശാന്റെ കാവ്യലോകത്ത് ചെലുത്തിയ സ്വാധീനത, കാല്പനികഭാവുകത്വവും ആശാന്റെ കാവ്യദർശനവുമായുള്ള ബന്ധം, ആശാനനുഭവിച്ച ഭൗതികവും ആദ്ധ്യാത്മികവുമായ സംഘർഷം, ആശാൻ കവിതയിലെ ജലസാന്നിദ്ധ്യം, ഭാരതീയ തത്വചിന്തയും ആശാന്റെ വിചാരലോകവുമായുള്ള ബന്ധം, സന്യാസത്തെക്കുറിച്ച് ആശാൻ പുലർത്തിയ നവീനധാരണ, മൃത്യുബോധവും അതിനെ അതിവർത്തിക്കാനുള്ള ആശാന്റെ നിരന്തര പരിശ്രമം, ആശാന്റെ കാവ്യഭാഷയുടെ സവിശേഷതകൾ എന്നീ വിഷയങ്ങളെ അധികരിച്ച് 'നളിനി'യെ നമുക്ക് വ്യാഖ്യാനിക്കാനാവും. 'നളിനി'ക്കുണ്ടായ വ്യാഖ്യാനങ്ങളും ഉണ്ടാവാനിടയുള്ള പുതിയ വ്യാഖ്യാനങ്ങളും ആ കൃതിയുടെ മഹത്വത്തെയാണ് വാസ്തവത്തിൽ പ്രഖ്യാപിക്കുന്നത്.

സുര്യകാന്തി
ജി. ശങ്കരക്കുറുപ്പ്

കവിപരിചയം

സുര്യകാന്തി

‘നീരന്ധ്രനീലജലദപ്പലകപ്പുറത്തു
വാരഞ്ചിടുന്ന വളർവില്ലു വരച്ചുമാച്ചും’

എന്നിങ്ങനെ കാല്പനികതയുടെ കവിഞ്ഞൊഴുക്ക് അനുഭവപ്പെടുത്തിയ കവിയാണ് ജി.ശങ്കരക്കുറുപ്പ്. കാല്പനികനായും മിസ്റ്റിക്, സിംബലിസ്റ്റ് കവിയായും മൊക്കെ അദ്ദേഹം മലയാളകവിതാസാഹിത്യത്തിൽ അടയാളപ്പെടുത്തപ്പെട്ടു. 1932-ൽ സുര്യകാന്തി എന്ന കവിത ആദ്യമായി വെളിച്ചം കണ്ടു. 1933-ലാണ് ഒരു കവിതാസമാഹാരമായി പുറത്തുവരുന്നത്. സുര്യകാന്തി എന്ന പേരിൽ തന്നെ ഇറങ്ങിയ ഈ കാവ്യസമാഹാരത്തിൽ അന്വേഷണം, എന്റെ വേളി, പങ്കജഗീതം, ഇന്നു ഞാൻ നാളെ നീ തുടങ്ങിയ മികച്ച കവിതകളും ഉൾപ്പെടുന്നു. സുര്യകാന്തി എന്ന കവിതാസമാഹാരത്തെ റൊമാന്റിക് പ്രസ്ഥാനത്തിലെ മികച്ച കൃതിയായി കേസരി ബാലകൃഷ്ണപിള്ള വിലയിരുത്തിയിട്ടുണ്ട്. ഡോ. എം. ലീലാവതി ജി.യുടെ കാവ്യ ജീവിതത്തെ അഞ്ചു ഘട്ടങ്ങളായി തിരിച്ചിട്ടുണ്ട്. കൗതുകകാലം, കാന്തികാലം, കതിർക്കാലം, കദനകാലം, ദർശനകാലം എന്നിവയാണ് ആ അഞ്ചുഘട്ടങ്ങൾ. അതിൽ കാന്തികാലത്തിൽപ്പെട്ട കവിതയാണ് സുര്യകാന്തിയെന്ന് ലീലാവതി അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു. ജിയുടെ ഏറെ വായിക്കപ്പെട്ട കവിതകളിലൊന്നാണ് സുര്യകാന്തി.

“മന്ദമന്ദമെന്തൊഴും മുഗ്ദ്ധമാം മുഖം പൊക്കി-
സ്സന്ദര ദിവാകരൻ ചോദിച്ചു മധുരമായ്
ആരുനീയനുജത്തി? നിർന്നിമേഷമായെന്തെൻ
തേരുപോകവേ നേരെ നോക്കി നിൽക്കുന്നു ദൂരെ.”

എന്നിങ്ങനെ മനോഹരമായ ഒരു കാല്പനികഭാവഗാനത്തിന്റെ വായനാനുഭവം നൽകിക്കൊണ്ടാണ് കവിതയാരംഭിക്കുന്നത്. രാവിലെ വിടർന്നു നേരെയെത്തുന്ന, സൂര്യകാന്തിപ്പൂവ് വൈകുന്നേരമാവുമ്പോഴേയ്ക്കും ഒരു വശത്തേക്ക് ചാഞ്ഞു നിൽക്കുന്നു. ഇതുകണ്ട് കവിഭാവന സഞ്ചരിക്കുകയാണ്. പ്രഭാതത്തിൽ ഉദിച്ചുയരുന്ന സൂര്യദേവനെ സ്നേഹത്തോടെ നോക്കിനിൽക്കുകയാണ് സൂര്യകാന്തിപ്പൂവ്. സൂര്യന്റെ പടിഞ്ഞാറോട്ടുള്ള യാത്രയ്ക്കൊപ്പം അതു മുഖം തിരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഇത് സൂര്യകാന്തിയുടെ ചിന്തകളിലൂടെ മനോഹരമായി അവതരിപ്പിക്കുകയാണ് കവി. സ്നേഹത്തിന്റെ മഹനീയസന്ദേശമാണ് കവി 'സൂര്യകാന്തി'യിലൂടെ പറയാൻ ശ്രമിക്കുന്നത്. തന്നെത്തന്നെ ഇമയനങ്ങാതെ നോക്കിനിൽക്കുന്ന പൂവിനോട് സൂര്യനും തിരിച്ച് സ്നേഹം തോന്നുന്നു. പരസ്പരം സ്നേഹത്തോടെ കഴിഞ്ഞ അവർക്കിടയിൽ കറുമ്പിരാവെത്തുന്നതോടെ പിരിയേണ്ടിവരുന്നു. അടുത്ത പ്രഭാതത്തിലും സൂര്യദേവൻ ഉദിച്ചുയരും. പക്ഷേ, പാവം സൂര്യകാന്തിപ്പൂ കാറ്റടിച്ചു വീണിട്ടുണ്ടാവും. ഇനിയൊരിക്കലും സൂര്യകാന്തി പൂവിനെ കാണാൻ കഴിയില്ലല്ലോ എന്നോർത്ത് സൂര്യൻ ദുഃഖിക്കും.

സൂര്യകാന്തി ഒരു മുഗ്ദ്ധപ്രണയഗീതമാണോ, അതോ ദിവ്യമായ ഒരു ജീവാത്മ-പരമാത്മബന്ധത്തെയാണോ അവതരിപ്പിക്കുന്നത് എന്ന ചർച്ച സാഹിത്യരംഗത്ത് ചൂടുപിടിച്ചപ്പോൾ കവി അതിൽ ഇടപെടുകയും സൂര്യകാന്തി ഒരു മുഗ്ദ്ധണയഗീതമാണ് എന്ന് പ്രഖ്യാപിക്കുകയും ചെയ്തു. ഈ കവിതയിൽ ദിവ്യാനുഭൂതി തേടേണ്ടതില്ല എന്ന് കവി സൂചിപ്പിച്ചു. എന്നാൽ കേവലം ഒരു കാല്പനിക പ്രണയഗീതം മാത്രമായി സൂര്യകാന്തിയെ വിലയിരുത്താനാവില്ല എന്നാണ് നിരുപകമം. 'സിംബലിസവും മലയാളകവിതയും' എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽ കെ.എം.വേണുഗോപാൽ സൂര്യകാന്തിയെക്കുറിച്ച് ഇപ്രകാരം എഴുതി. "ഇന്ദ്രിയാതീതമായ കണ്ണുകളിൽ പ്രണയത്തിന്റെ ഊഷ്മളഭാവം മാത്രമല്ല ഉള്ളത്. ഇന്ദ്രിയാതീതമായ വിസ്മയങ്ങളിൽ എത്തിനിൽക്കുന്ന ആത്മബലിക്കുള്ള സന്നദ്ധത സൂര്യകാന്തിയുടെ അഞ്ജലീബദ്ധമായ പ്രാർത്ഥനയിലുണ്ട്.

ജീവാത്മ-പരമാത്മബന്ധത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ സൂര്യകാന്തിയെ ചില വിമർശകർ വ്യാഖ്യാനിക്കാൻ ശ്രമിച്ചത് ഇതുകൊണ്ടാണെന്നും അദ്ദേഹം നരീക്ഷിക്കുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ സൂര്യകാന്തിയുടെ ലജ്ജാചാപലതയും സൂര്യദേവന്റെ തളർച്ചയും നിദ്രാവിഹീനമായ രക്തനേത്രവുമൊക്കെ ആ കവിതയുടെ മാനുഷിക ഭാവത്തെ സൂദ്യുദ്ധമാക്കുന്നുമുണ്ട്. സൂര്യകാന്തിയുടെ പ്രണയത്തിന് കവിയുടെ മസോക്കിസ്റ്റ് ഘടനയുമായി ബന്ധമുണ്ടെന്ന് ഡി.ബഞ്ചമിൻ സൂചിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. ആരാധനാസ്വഭാവമുള്ള മറ്റു കവിതകളിൽനിന്ന് സൂര്യകാന്തിയ്ക്കുള്ള വ്യത്യസ്തതയെ സംബന്ധിച്ച് ഡോ.എം.ലീലാവതി കവിതാസാഹിത്യചരിത്രത്തിൽ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നതിങ്ങനെയാണ്”-“സൂര്യകാന്തി ബാഹ്യമായി ഒരു മുഗ്ധപ്രണയ ഗീതമാണെങ്കിലും പുഷ്പഗീതം, മേഘഗീതം എന്നിവയിലെ ഭക്തിപ്രേമസങ്കരത്തോടുകൂടിയ അന്തരാത്മാവിന്റെ പ്രതീകം തന്നെയാണ്.” അത്യുന്നതങ്ങളിൽ വർത്തിക്കുന്ന ആരാധ്യശക്തി, നീചാവസ്ഥയിലുള്ള ആരാധിക-ആ അന്തരത്തിൽ നിന്നുളവാകുന്ന അധീരത അവഗണിക്കുന്നുവെന്നറിയുമ്പോഴുള്ള ആനന്ദനിർവൃതി, സംഭ്രമം, തളർച്ച എന്നീ ഭാവങ്ങൾക്ക് ഏറ്റവും ചേരുന്ന വിഭാഗമാണ് സൂര്യകാന്തി. അതിന്റെ സന്തത സൂര്യാഭിമുഖത്വമെന്ന വസ്തുതയിൽ ഒരു മുകപ്രേമാരാധനയുടെ വികാരസാഗരം മുഴുവൻ ഒതുക്കിയ വൈദഗ്ദ്ധ്യത്തെ സഹൃദയർ ശ്ലാഘിച്ചു.

സൂര്യകാന്തിയെ ഏതെങ്കിലുമൊന്നിന്റെ പ്രതീകമാക്കാൻ മനഃപൂർവ്വം ശ്രമിച്ചിട്ടില്ലെങ്കിൽപോലും കാമുകീഭാവം ലയിച്ചുചേർന്നിട്ടുള്ള ഈ പ്രതീകത്തിന് ഏതോ മഹനീയ ശക്തിക്കുമുൻപിൽ വിസ്മയഹൃദയത്തോടെ നിൽക്കുന്ന മനുഷ്യചേതനയുടെ സവിശേഷതയുണ്ട് എന്നതിൽ തർക്കമില്ല. സൂര്യന് ഇന്ദ്രിയാതീതമായ ശക്തിവിശേഷങ്ങളുടെ സ്വഭാവമുണ്ട് എന്നിരിക്കെ, അതീന്ദ്രിയാനുഭവങ്ങളുടെ സൗന്ദര്യമേഖലയിലേക്ക് വായനക്കാരനെ നയിക്കുന്ന ഒരു സിംബലിസ്റ്റ് (പ്രതീകാത്മക) കവിതയുടെ സ്വഭാവമാണ് ‘സൂര്യകാന്തി’ പ്രകടമാക്കുന്നത് എന്ന് കാണാം. ‘സൂര്യകാന്തി’യുടെ സാംസ്കാരിക വിവക്ഷകൾ എന്ന ലേഖനത്തിൽ, ‘സൂര്യകാന്തി’ സ്നേഹത്തിന്റെ സാംസ്കാരിക വ്യാഖ്യാനമായി വായിക്കാനാവും.

കുമാരനാശാന്റെ സ്നേഹസങ്കല്പത്തിന്റെ വികസിതരൂപമാണ് 'സൂര്യകാന്തി'യിലെ സ്നേഹദർശനവും പ്രണയദർശനവും. സാക്ഷാത്കരിക്കാൻ പണിപ്പെടേണ്ടിവരുന്ന പ്രണയവും സ്നേഹവുമാണ് ഇവിടെ വിവക്ഷിതം എന്ന് ശ്രീശൈലം ഉണ്ണികൃഷ്ണൻ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു.

കവിയുടെ സ്ത്രൈണാസ്തിത്വത്തിന്റെ സവിശേഷതകളായ ലജ്ജ, അധീരത, വിനയം, ഭക്തി, വിഷാദം, കീഴടങ്ങുന്നതിലെ ധന്യതയും സാഹല്യവും എല്ലാം സൂര്യകാന്തിയിലുണ്ടെന്ന് നിരീക്ഷിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. തന്റെ പരിക്ഷീണരൂപം കണ്ട് തന്നോടുള്ള പ്രണയത്താൽ ആർദ്രചിത്തനായി നാഥനായ സൂര്യൻ.

“ആ വിശുദ്ധമാം മുഗ്ധ
പുഷ്പത്തെക്കണ്ടില്ലെങ്കിൽ
ആ വിധം പരസ്പരം
സ്നേഹിക്കാതിരുന്നെങ്കിൽ”

എന്ന് പറഞ്ഞിട്ടുണ്ടാകാമെന്ന പ്രതീക്ഷവെച്ചു പുലർത്തുന്ന സൂര്യകാന്തിയിൽ സ്ത്രൈണമായ പ്രണയസാഹല്യത്തിന്റെ സ്വരമാണ് കേൾക്കാൻ കഴിയുന്നത്. ചുരുക്കത്തിൽ വായനക്കാരുടെ മാനസികനിലയ്ക്കനുസരിച്ച് ഏതു തലത്തിലേക്കും വ്യാഖ്യാനിച്ചുകൊണ്ടുപോകാവുന്ന ഒരു ഘടനയാണ് ഈ കവിതയ്ക്കുള്ളത്. സിംബലിസ്റ്റ്-മിസ്റ്റിക്-മസോക്കിസ്റ്റ് പ്രവണതകൾ കണ്ടെത്താവുന്ന ഒരു ഭാവകാവ്യമായി ഇത് വിലയിരുത്തപ്പെടുന്നു. എന്നാൽ ശങ്കരക്കുറുപ്പ് വിമർശിക്കപ്പെടുന്നു എന്ന കൃതിയിലൂടെ ഡോ.സുകുമാർ അഴീക്കോട് ശങ്കരക്കുറുപ്പിന്റെ കൃതികളിൽ യാതൊരുവിധ ദർശനങ്ങളുമില്ലെന്ന കടുത്ത വിമർശനം ഉന്നയിച്ചിട്ടുണ്ട്.

മണിനാദം

ഇടപ്പള്ളി രാഘവൻപിള്ള

കവിപരിചയം

മലയാളത്തിലെ കാല്പനിക കവികളിൽപ്പെട്ട ഒരു കവിയാണ് ഇടപ്പള്ളി രാഘവൻപിള്ള. 1909 ജൂൺ 30-ൽ ഇടപ്പള്ളി ഇളമക്കരയിലെ പാണ്ഡവത്തുവീട്ടിൽ നീലകണ്ഠപിള്ളയുടെയും വടക്കൻ പറവൂർ കോട്ടുപള്ളിയിലെ കിഴുക്കേപ്രം മുറിയിൽ താഴത്തുവീട്ടിൽ മീനാക്ഷിയമ്മയുടെയും മകനായി ജനനം. ചെറുപ്പത്തിലേ അമ്മ നഷ്ടപ്പെട്ടു. അച്ഛൻ മറ്റൊരു വിവാഹം കഴിച്ചതോടെ രാഘവൻപിള്ളയുടെയും അനുജൻ ഗോപാലപിള്ളയുടെയും ബാല്യം അപസ്ഥരങ്ങൾ നിറഞ്ഞതായിരുന്നു. സ്കൂൾ ഫൈനൽ പരീക്ഷ പാസ്സായതിനുശേഷം അദ്ദേഹം ഇടപ്പള്ളി വിദ്യാലയത്തിൽ പ്രവേശനപരീക്ഷയെഴുതി. അവിടെ 'ശ്രീമതി' എന്ന ഒരു പ്രതിവാര പത്രികയിൽ കണക്കപ്പിള്ളയായി ജോലി നോക്കുകയും ചെയ്തു. പിന്നീട് 'കേരള കേസരി'യിൽ ഗുമസ്തനായി. തുടർന്ന് വൈക്കം നാരായണപിള്ള എന്ന ഒരു വക്കീലിന്റെ വീട്ടിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ കുട്ടികൾക്ക് ട്യൂഷൻ കൊടുത്ത് കഴിഞ്ഞുകൂടി. ആ അവസരത്തിലാണ് 1936 ജൂലൈ 5-ന് അവിടെവെച്ച് ഇടപ്പള്ളി രാഘവൻപിള്ള ആത്മഹത്യ ചെയ്യുന്നത്. ഇടപ്പള്ളിയുടെ മരണത്തിൽ മനംനൊന്ത് തകർന്ന മുരളി എന്ന ഒരു ലഘു കാവ്യവും പിന്നീട് രമണൻ എന്ന പ്രശസ്തമായ വിലാപകാവ്യവും ചങ്ങമ്പുഴ എഴുതുന്നുണ്ട്. ഇടപ്പള്ളിക്കവിതകൾ എന്ന പേരിൽ അറിയപ്പെട്ടവരായിരുന്നു ഇടപ്പള്ളി രാഘവൻ പിള്ളയും ചങ്ങമ്പുഴ കൃഷ്ണപിള്ളയും.

കൃതികൾ

തുഷാരഹാരം, ഹൃദയസ്ഥൂതം, നവസൗരഭം, മണിനാദം. ഇടപ്പള്ളിയുടെ മരണശേഷം എല്ലാ കൃതികളും ഉൾപ്പെടുത്തി 'ഇടപ്പള്ളി രാഘവൻ പിള്ളയുടെ കൃതികൾ' എന്ന പേരിൽ ചങ്ങമ്പുഴ ഒരു സമ്പൂർണ്ണസമാഹാരം പ്രസിദ്ധീകരിച്ചു.

മണിനാദം

സമൃദ്ധമായ ഒരു കാല്പനിക കാവ്യപ്രപഞ്ചം തന്നെ സമ്മാനിച്ച് കാൽപനികനായിത്തന്നെ ജീവിച്ചുമരിച്ച ഒരു മലയാളകവിയായിരുന്നു ഇടപ്പള്ളി രാഘവൻപിള്ള. പ്രണയം, സ്വാതന്ത്ര്യദാഹം, വിഷാദം, രോഗാതുരത, മരണാസക്തി എന്നിങ്ങനെ കാല്പനികതയുടെ എല്ലാ ഭാവപ്രകർഷവും കവിതയിലെമ്പോഴും ജീവിതത്തിലും നെഞ്ചേറ്റുകയായിരുന്നു ഈ കവി. വെറും 27 വർഷം മാത്രം ജീവിച്ച ഈ കവിയുടെ കവിതകൾ എണ്ണുകൊണ്ട് കുറവാണെങ്കിലും അത്യന്തം സമ്പന്നമായ ഒരു റൊമാന്റിക് കാവ്യരംഗം തീർക്കാൻ കവിക്ക് കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. ദ്രാവിഡവൃത്തങ്ങളിൽ എൻപത്തിരണ്ട് കവിതകളോളം ഇടപ്പള്ളി രചിച്ചിട്ടുണ്ട്. ലാളിത്യവും പ്രസാദാത്മകതയും തികഞ്ഞ കാവ്യശൈലിയാണ് പൊതുവെ കവിതകളിൽ കാണുന്നത്.

ഇടപ്പള്ളി രാഘവൻപിള്ളയുടെ മരണത്തിനു തൊട്ടുമുമ്പ് എഴുതപ്പെട്ട കവിതകളാണു മണിനാദവും നാളത്തെ പ്രഭാതവും. മണിനാദം മാതൃഭൂമി ആഴ്ചപ്പതിപ്പിനും നാളത്തെ പ്രഭാതം മലയാളരാജ്യം ചിത്രവാരികയ്ക്കും കൊടുക്കുകയും ഉടൻ പ്രസിദ്ധീകരിക്കാൻ കവി ആവശ്യപ്പെടുകയും ചെയ്തിരുന്നു. അദ്ദേഹം ആത്മഹത്യ ചെയ്ത പിറ്റേന്ന്, 1936-ജൂലൈ 6-ന് മാതൃഭൂമി ആഴ്ചപ്പതിപ്പിൽ 'മണിനാദം' അച്ചടിച്ചുവന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ മരണവാർത്തയും അതേദിവസം പത്രങ്ങളിൽ വന്നു. 'നാളത്തെ പ്രഭാതം' ജൂലൈ 7-ന് മലയാളരാജ്യത്തിലും പ്രസിദ്ധീകരിച്ചു. രണ്ടു കവിതകളും മരണം പ്രമേയമുള്ളതായിരുന്നു. ഇടപ്പള്ളിയുടെ മാസ്റ്റർപീസായ കവിതയാണ് മണിനാദം. മരണത്തിന്റെ മണിമുഴക്കം കേൾക്കുന്നു എന്നു പറഞ്ഞുകൊണ്ടാണ് മണിനാദം ആരംഭിക്കുന്നത്.

“മണിമുഴക്കം ! മരണദിനത്തിന്റെ

മണിമുഴക്കം മധുരം ! വരുന്നു ഞാൻ!

അനുനയിക്കുവാനെത്തുമെൻ കൂട്ടരോ -

ടരുളിടട്ടെയെന്നന്ത്യയാത്രാമൊഴി.”

എന്നിങ്ങനെ ആ കവിത തന്റെ മരണത്തിന്റെ പ്രഖ്യാപനമാവുന്നു. ഇത് ലോകജീവിതത്തിന്റെ എല്ലാത്തരം കാപട്യങ്ങളിൽനിന്നുമുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യപ്രഖ്യാപനം കൂടിയായിരുന്നു. പ്രകൃത്യാ വിഷാദിയും മരണാഭിമുഖ്യമുള്ളവനുമായ ഈ കാല്പനിക കവിക്ക് തന്റെ പ്രണയിനിയുടെ വിവാഹക്ഷണക്കത്ത് ലഭിച്ചതാണ് പെട്ടെന്നുണ്ടായ ഈ തീരുമാനത്തിലേക്ക് നയിച്ചതെന്ന് വിശ്വസിക്കപ്പെടുന്നു. തന്നോട് സഹകരിക്കാത്ത അലിവുകാട്ടാത്ത ഈ പരുഷലോകത്തിൽനിന്നും വിട്ട് മരണത്തിന്റെ മാസ്മരലോകത്തിൽ അഭയംതേടുന്ന ഭാവനാലോലനെയാണിവിടെ കാണാൻ കഴിയുന്നത്. മരണത്തിന്റെ മണിമുഴക്കം മാധുര്യമാർന്നതായി കവിക്ക് അനുഭവപ്പെടുന്നത് അതുകൊണ്ടാണ്. നാലു ഖണ്ഡങ്ങളായി തിരിച്ചാണ് മണിനാദം എഴുതിയിട്ടുള്ളത്. ആദ്യഖണ്ഡത്തിൽ മരണാസക്തിയുടെ മുഴക്കം നിറഞ്ഞ വാക്കുകൾകൊണ്ട് കവി യാത്രപറയാൻ ഒരുങ്ങുന്നു.

“പിരികയാണിതാ, ഞാനൊരധഃകൃതൻ
കരയുവാനായ് പിറന്നൊരു കാമുകൻ!”

എന്നിങ്ങനെ തനിക്കു പ്രിയമായതിൽനിന്നെല്ലാം പിരിയേണ്ടിവരുന്ന കവിയുടെ കരച്ചിൽ കേൾക്കാം. ക്രൂരമായ ജീവിതയാഥാർത്ഥ്യങ്ങളെ വിചാരണചെയ്യാനാണ് രണ്ടാം ഖണ്ഡത്തിൽ കവി ശ്രമിക്കുന്നത്. ജീവിതപുക്കളും അഴകുവഴിയുന്നതാണെങ്കിലും അത് വഴിയരികിലെ വിശ്രമത്താവളം മാത്രമാണ്. ‘കഴുകനിജ്ജഡം കാത്തു സൂക്ഷിക്കുന്ന കഴുമരം’ കവി കാണുന്നുണ്ട്. അറിയാതെ ജീവിതപ്രലോഭനങ്ങളിൽ വീണുപോയി. എന്നാൽ താൻ അകപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത് കാരിരുമ്പഴിക്കുള്ളിലാണ് എന്ന് തിരിച്ചറിയുന്നു. പ്രണയനാടകങ്ങൾ പലപ്പോഴും നിണമണിച്ചിലിലാണ് അവസാനിക്കാറ്. അതിനാൽ കളരി മാറി കച്ചകെട്ടാനും കളരിയരങ്ങ് മാറ്റിനോക്കാനും കവി ശ്രമിക്കുന്നു. അടുത്ത പ്രഭാതം തന്റെ ഉദകകൃത്യങ്ങൾ ചെയ്യാനുള്ളതാണെന്ന് അദ്ദേഹം കരുതുന്നു. താരതമ്യേന ചെറിയ ഖണ്ഡങ്ങളായ മൂന്നും

നാലും ഖണ്ഡങ്ങളിൽ മരണത്തോടു സമരസപ്പെടുന്ന കവിയെ കാണാം. മരണത്തിൽ തനിക്കു കൂട്ടായി കർമസാക്ഷിയായ കാർത്തിക നക്ഷത്രമുണ്ടാവുമെന്നാണ് കവിയുടെ പ്രത്യാശ. പരിശുദ്ധമായ അവൾ ദൂരയാണെങ്കിലും തനിക്കെപ്പോഴും കൂട്ടായുണ്ട്. കവിയുടെ കാമുകിയെപ്പറ്റിയാണിവിടെ സൂചിപ്പിക്കുന്നതെന്ന് കരുതുന്നു. പരുഷഭാഷണങ്ങളേറ്റ് കവിയുടെ ഹൃദയഭിത്തി തകർന്ന് അതിൽനിന്നും ഒഴുകുന്ന രക്തബിന്ദുക്കൾ പ്രണയഗാനമെഴുതുന്ന തൂലികകൾക്ക് ഉണർവ്വു പകരുമോ എന്ന് കവി ആശങ്കപ്പെടുന്നു. യഥാർത്ഥത്തിൽ കവിയുടെ മരണക്കുറിപ്പായിത്തന്നെ ഈ കവിത മാറുന്നു. താനും തന്റെ കവിതയും മരണത്തിലൂടെ ശാശ്വതീകരിക്കപ്പെടും എന്ന വിശ്വാസം നിർമലചിത്തനായ കവി വെച്ചുപുലർത്തുന്നു. പ്രണയത്തിനും കവിതയ്ക്കും വേണ്ടിയുള്ളതാണ് തന്റെ ജീവത്യാഗം എന്നും കവി കരുതുന്നു. അതുകൊണ്ടുതന്നെ ഈ മരണാസക്തിക്കു പിന്നിലും ഒരു തരത്തിലുള്ള ജീവിതരതിയാണുള്ളത് എന്ന് മനസ്സിലാക്കാം.

മൊഡ്യൂൾ 2 - കവിതകൾ

കലോപാസകൻ

അക്കിത്തം അച്യുതൻ നമ്പൂതിരി

കവിപരിചയം

ഈ കവിതയിൽ കവിതനെന്നാണ് ആഖ്യാതാവായി വരുന്നത്. കാര്യ വാങ്ങണമച്ഛൻ എന്നു പറഞ്ഞുകൊണ്ട് നെഞ്ചിൽ കമിഴ്ന്നുകിടക്കുന്ന മകന്റെ ചുടു കൊണ്ട് മാറിലെ ശീതം പോക്കിയിരിക്കുന്ന കവിയെ അവതരിപ്പിച്ചുകൊണ്ട് കവിതയാരംഭിക്കുന്നു. കവിയാകട്ടെ, ഊണിനുള്ള വക കണ്ടെത്തേണ്ടത് എങ്ങിനെ യെന്ന് ചിന്തിച്ച് വിഷമിച്ചിരിക്കുകയുമാണ്. നടന്നു നടന്നു തന്റെ കാലുകൾ കഴിച്ചിരിക്കുകയാണെന്നും പ്രാണൻ കൺപീലിയുടെ മുൾക്കിരീടം അണിഞ്ഞിരിക്കുക യാണെന്നും പറയുന്നു കവി. ഒന്നു നിൽക്കാനോ പുഞ്ചിരിക്കാനോ കണ്ണീർതുടയ്ക്കാനോ പോലും സമയം കിട്ടാത്ത കവിയ്ക്ക് തന്റെ തൂലികയാൽ എപ്പോഴും നിത്യാഹ്ലാദത്തിന്റെ ഭാഷയും ചിത്രങ്ങളും രചിക്കേണ്ടിവരുന്നു. ഏറ്റവും സംഘർഷഭരിതമായ അവസ്ഥയിലും തന്റെ കണ്ഠത്തിൽ നിന്നും മധുരഗാനങ്ങൾ ഒഴുകുന്നത് കവി തിരിച്ചറിയുന്നു. അങ്ങിനെ താനെഴുതുന്ന വരികൾ പാനം ചെയ്ത് എത്രയോ ദുഃഖിതരായ സഹോദരൻ ചിരഞ്ജീവികളായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നുവെന്ന് റിഞ്ച് കവി അത്ഭുതപ്പെടുകയാണ്.

എന്തോ ശബ്ദം കേട്ട് കവി ചിന്തയിൽനിന്നുണർന്ന് കൺമിഴിച്ചപ്പോൾ മുന്നിൽ കൂപ്പുകൈകളുമായി നിൽക്കുന്ന ആരാധകരെയാണ് കണ്ടത്. രക്തവും വിയർപ്പും കണ്ണീരും തിങ്ങിയ വേഷത്തോടെ തന്റെ മുന്നിൽ വന്നുനിന്ന അവർ, എങ്ങിനെയാണ് താങ്കളുടെ കുടുംബവും താടീരോമങ്ങളും ഇത്ര നരച്ചുവെളുത്തുപോയതെന്ന് ചോദിക്കുന്നു. ജീവിതയാഥാർത്ഥ്യങ്ങളും നിരാശയും ദുഃഖവും തന്നിൽ അകാലവാർദ്ധക്യത്തെ കൊണ്ടുവന്നിരിക്കുന്നുവെന്ന് കവി തിരിച്ചറിയുന്നു.

വന്നവർ പിന്നെയും കവിയോട് ചോദ്യങ്ങൾ ചോദിക്കുന്നു. നിങ്ങൾ ബിരുദമോ അധികാരമോ ഒന്നും നേടിയിട്ടില്ലല്ലോ. ഒരു പുതുവസ്ത്രം പോലും വാങ്ങിയിട്ടില്ല. അന്യസ്ത്രീകളുടെ വാക്കിൽ മയങ്ങി വീണിട്ടില്ല. മദ്യത്തിന്റെ അടിമയായിട്ടല്ല, ദുഃഖത്തിന്റെ പ്രതിരൂപമെന്നപോലെയുള്ള താങ്കൾ രൂപിയുള്ള ഭക്ഷണം കഴിക്കുന്നതുപോലും കണ്ടിട്ടില്ല. ഉറങ്ങാനായി തുവൽമെത്തയും വാങ്ങിച്ചിട്ടില്ല. ഉറങ്ങാതെ രാവും പകലും സ്വപ്നങ്ങൾ നെയ്തു കഴിഞ്ഞു വരികയായിരുന്നു നീ.

“ദിവ്യമോഹനസ്നേഹധർമ്മ ലോകത്തിൻ ശാന്തി-

ഭവ്യമാം കതിർക്കുല ചാർത്തിലെ സ്വർണ്ണങ്ങളെ”

ആയിരുന്നല്ലോ നീ സ്വപ്നം കണ്ടത്. അങ്ങയുടെ ചെന്തളിർ വിരൽ തൊട്ടതെല്ലാം പൊന്നായി മാറി. ഞങ്ങൾ അങ്ങയുടെ ആത്മീയതയെ പ്രകീർത്തിക്കട്ടെ. വിടർന്നു പടരുന്ന അങ്ങയുടെ ആയുസ്സിന്റെ വള്ളിയിൽ സന്തുഷ്ടിയാണോ? കോപമാണോ? അതോ മറ്റേതെങ്കിലുമാണോ പൂത്തുനിൽക്കുന്നത്? നമ്മുടെ കേവല ശരീരത്തിനുള്ളിലാണോ പുറത്താണോ ജീവിതസാഫല്യത്തിന്റെ പൊരുളുകളുള്ളത്. നിമിഷങ്ങൾക്ക് മീതെയുള്ള നിത്യതയാണോ- അതോ കുഞ്ഞിന്റെ ചിരിയോ- ഭൂമിയുടെ കൃതജ്ഞതയോ- ഏതാണ് ഏറ്റവും മോക്ഷപ്രദമായിട്ടുള്ളത്? ജീവിക്കാനായി പല ജോലികളും ചെയ്ത് മരിക്കാനായ തങ്ങൾക്ക് ഈ ചോദ്യങ്ങൾക്കുത്തരം അറിയാൻ ആഗ്രഹമുണ്ടെന്ന് അവർ അറിയിക്കുന്നു. എന്നാൽ താടിക്ക് കയ്യും കൊടുത്തിരിക്കുന്ന കവിയുടെ പ്രാണൻ ഈ പ്രപഞ്ചത്തെ പുൽകുകയും ചുംബിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. നിറയുന്ന കണ്ണുകളാൽ ആകാശത്തും ചിരിക്കുന്ന കുഞ്ഞിന്റെ കണ്ണുകളിലും നോക്കുന്നു. വിശപ്പിനാൽ പിടയുന്ന വയറിൽ കൈവെച്ച് തേങ്ങി കരയാൻ ആഗ്രഹിച്ചിട്ടും അതിനാവാതെ ഊരിച്ചിരിക്കുകയാണ് കവി.

അവസാനം കവി മൗനം ഭേദിക്കുന്നു. നിങ്ങൾ എന്തറിഞ്ഞിട്ടിരിക്കുന്നു. സഹോദരങ്ങളേ, ഒരു നേരത്തെ ഭക്ഷണത്തിന് പോലും വിഷമിക്കുന്ന നിസ്സാര

നാണ് ഞാൻ നിങ്ങളെന്നെ കൈകുപ്പി നിൽക്കുന്നത് കാണുമ്പോൾ എനിക്ക് കഷ്ടം തോന്നുന്നു എന്നിങ്ങനെ കവി അവരോട് പറയുന്നു.

“എരിയും വയറ്റത്തു കൈവെച്ചു തേങ്ങിത്തേങ്ങി-
ക്കരയാൻ മോഹിച്ചിട്ടും ഊരി ഞാൻ ചിരിക്കുന്നു.
ഇങ്ങനെ ചോദിക്കയും ചെയ്തു: ഹേ ഭ്രാതാക്കളേ
നിങ്ങളെന്തിനെന്നെ കൈകുപ്പി നിൽപ്പൂ, കഷ്ടം?”

എന്നിങ്ങനെയാണ് കവിത അവസാനിക്കുന്നത്.

പലപ്പോഴും ഇത്തരത്തിലുള്ള ജീവിതവൈരുദ്ധ്യങ്ങൾ നേരിടുന്നവരാണ് മനുഷ്യർ. പ്രത്യേകിച്ചും കലാകാരന്മാർ. പുറമേക്ക് കാണുന്ന പരിവേഷങ്ങളൊന്നും അവരുടെ ആന്തരികജീവിതത്തിൽ ഉണ്ടാവണമെന്നില്ല. സമൂഹം ആരാധനയോടെ കണ്ടിരുന്ന പല കവികളുടെയും യഥാർത്ഥ ജീവിതം കഷ്ടത നിറഞ്ഞതായിരുന്നു. പി.കുഞ്ഞിരാമൻ നായർ, എ.അയ്യപ്പൻ എന്നിവരൊക്കെ അവരിൽ ചിലർ മാത്രം.

കുതിരക്കൊമ്പ്

അയ്യപ്പപ്പണിക്കർ

കവിപരിചയം

മലയാളകവിതയിൽ ആധുനികതാപ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ അമരക്കാരിൽ ഒരാൾ എന്ന നിലയിൽ അറിയപ്പെടുന്ന കവിയാണ് അയ്യപ്പപ്പണിക്കർ. 1930 സെപ്തംബർ 12-ന് കുട്ടനാട്ടിലെ കാവാലംകരയിൽ ഓലിക്കൽ മീനാക്ഷിയമ്മയുടെയും നാരായണൻ നമ്പൂതിരിയുടെയും മകനായി ജനിച്ചു. കവിതയിലെമ്പോഴും നിരൂപണത്തിലും അധ്യാപനത്തിലും ശ്രദ്ധേയനായിട്ടുണ്ട്. അമേരിക്കയിലെ ഇൻഡ്യാന സർവ്വകലാശാലയിൽനിന്ന് അദ്ദേഹം ഇംഗ്ലീഷ് സാഹിത്യത്തിൽ ഗവേഷണബിരുദം നേടി. 1960-ൽ ദേശബന്ധുവാരികയിൽ പ്രസിദ്ധീകരിച്ച കുരുക്ഷേത്രം എന്ന കവിത മലയാളകവിതയിലെ ആധുനികതയുടെ ആധാരശിലയായി കരുതുന്നു. ടി. എസ്. എലിയറ്റിന്റെ The Waste land എന്ന കവിതയുടെ സ്വാധീനത്തിലാണ് ഈ കവിത എഴുതപ്പെട്ടത്. 2006 ഓഗസ്റ്റ് 23-ന് അദ്ദേഹം അന്തരിച്ചു.

കൃതികൾ

കുരുക്ഷേത്രം, മൃത്യുപൂജ, കുടുംബപുരാണം, കുതിരക്കൊമ്പ്, പുരുരവസ്സ്, അയ്യപ്പപ്പണിക്കരുടെ കൃതികൾ (നാലുഭാഗം), അയ്യപ്പപ്പണിക്കരുടെ ലേഖനങ്ങൾ (2 ഭാഗം) തകഴി ശിവശങ്കരപ്പിള്ള (ജീവചരിത്രം), കാർട്ടൂൺ കഥകളും മഹാരാജ കഥകളും, പൂക്കാതിരിക്കാൻ എനിക്കാവതില്ലേ, ഗോത്രയാനം, പൂച്ചയും ഷേക്സ്പിയറും (വിവർത്തനം), മയക്കോവ്സ്കിയുടെ കവിതകൾ (വിവർത്തനം), ഹേ ഗഗാനിൻ. ഇംഗ്ലീഷിലും ധാരാളം രചനകൾ നടത്തിയിട്ടുണ്ട്.

പുരസ്കാരങ്ങൾ

സരസ്വതി സമ്മാൻ, കേന്ദ്രസാഹിത്യ അക്കാദമിയുടെ കാവ്യപുരസ്കാരം,

കേരളസാഹിത്യ അക്കാദമി അവാർഡുകൾ (കവിതയ്ക്കും നിരൂപണത്തിനും) ആശാൻ പ്രൈസ്, മഹാകവി പന്തളം കേരളവർമ്മ പുരസ്കാരം, ഒറീസ്സയിൽനിന്നുള്ള ഗംഗാധർ മെഹർ അവാർഡ്, മധ്യപ്രദേശിൽനിന്നും കബീർ പുരസ്കാരം, ഭാരതീയ ഭാഷാപരിഷത്തിന്റെ ദിൽവാര പുരസ്കാരം എന്നിവ ലഭിച്ചു. വയലാർ അവാർഡ് ലഭിച്ചുവെങ്കിലും നിരസിച്ചു.

കുതിരക്കൊമ്പ്

ആധുനിക മലയാളകവിതയിൽ പരിഹാസവും സാമൂഹ്യവിമർശനവും ആക്ഷേപഹാസ്യവുമായി കടന്നുവന്ന കവിയാണ് അയ്യപ്പപ്പണിക്കർ. സമൂഹത്തിന്റെ പൊയ്മുഖങ്ങളെ പിടിച്ചീന്തിയെറിയാനും സ്വയംവിമർശനത്തിന്റെ കൂരമ്പ് അവനവനിലേക്കുതന്നെ എഴുതാനും കവിയ്ക്ക് ലേശവും മടിയില്ല.

“നാളെയുടെ പാട്ടു ഞാൻ പാടിയില്ലേ
തരു നാണയം ഇതാണെന്റെ
സ്വാതന്ത്ര്യഗായകൻ” (മൃത്യുപൂജ)

എന്നു പാടാനും എവിടെയൊരു യുദ്ധമുണ്ടെന്നാൽ, എവിടെയൊരു ക്ഷാമമുണ്ടെന്നാൽ കവിതയെഴുതിയിട്ടും കാശാക്കിമാറ്റുന്ന ബഹുജനഹിതം നോക്കി പയറുന്ന താനടക്കമുള്ള കവികളെ വിമർശിക്കാനും കവിക്കു കഴിയുന്നു. അയ്യപ്പപ്പണിക്കരുടെ മറ്റു കവിതകളിൽനിന്നും വ്യത്യസ്തമായി വിചിത്രമായ അർത്ഥകൽപ്പനകൾ ഉള്ള ഒരു കവിതയാണ് കുതിരക്കൊമ്പ്. ഈ ശീർഷകം മിഥ്യയായ ഒന്നിനെ സൂചിപ്പിക്കുന്നതോടൊപ്പം ഇല്ലാത്ത ഒന്ന് ഉണ്ടായാൽ അത് തീർത്തും അപകടകരമാവും എന്ന സൂചനയും നൽകുന്നു. ഇല്ലാത്തതിനെ ഉണ്ടെന്ന് വരുത്തുന്നവർ സ്വന്തം വാദം സ്ഥാപിക്കാൻ ഏതു മാർഗ്ഗവും സ്വീകരിക്കും എന്നതും ഇതിൽനിന്നും വ്യക്തമാകുന്നു. ആടിനെ പട്ടിയാക്കുന്നവർ അതിനായി എന്തു തന്ത്രവും പയറുമല്ലോ?

കാക്ക മലർന്നു പറക്കുന്നതും കുതിരക്ക് കൊമ്പു മുളയ്ക്കുന്നതും ഒരു പോലെയാണെന്ന് നാട്ടുമൊഴിയുണ്ട്. അതുകൊണ്ട് കുതിരക്കൊമ്പ് എന്നത് ഇല്ലാത്തതിന്റെ യുക്തിയെ കുറിക്കുന്നു. പണ്ട് കുതിരക്കൊമ്പുകൾ അന്വേഷിച്ചു നടന്ന ഒരു സൂതകുമാരന്റെ കഥയാണ് കവി ഇതിൽ പറയുന്നത്. നാടോടിമട്ടിലുള്ള ആഖ്യാനമാണിതിൽ നടത്തുന്നത്.

‘കഥ പറയാം

ഞാൻ ഒരു കഥപറയാം’

എന്നു പറഞ്ഞുതുടങ്ങുന്ന ഈ കവിതയിൽ വക്താവ് കവിതനെന്നാണ്. സൂതകുമാരൻ ഇല്ലാത്ത കുതിരക്കൊമ്പുകൾ തേടി രാത്രിയും പകലുമൊക്കെ അലഞ്ഞുനടക്കുന്നു. കായൽക്കരയിലും വഴിവക്കിലും ചായക്കടകളിലും ചാരായം മോന്തി തെറിയൊഴുകുന്ന വഴികളിലുമെല്ലാം അയാൾ അന്വേഷിച്ചു നടന്നു. മഴയും വെയിലും മഞ്ഞും കൊണ്ടുള്ള അയാളുടെ അലച്ചിലിൽ ഇനി അന്വേഷിക്കാൻ ഒരിടമില്ല. വെയിലിന്റെ നേർമ്മയിലും ഇരുട്ടിന്റെ കുളിർമ്മയിലും ആകാശത്തിന്റെ നീലിമയിലും കടൽത്തീരയിലെ പതയിലും നൂരയിലും അയാൾ തിരഞ്ഞു. പൂക്കളോടും ആറുകളോടും ഇളംകാറ്റിനോടും അയാൾ അന്വേഷിച്ചു. എവിടെയും അയാൾക്കു കണ്ടെത്താനായില്ല. ആരും ഒരു വിവരവും പങ്കുവെച്ചില്ല.

എന്നാൽ കുതിരകൾ പലതരത്തിലുണ്ട്. മായക്കുതിരകൾ, അറബിക്കുതിരകൾ, പച്ചക്കുതിരകൾ, ശീലക്കുടയുടെ കുതിരകളുമുണ്ട്. പക്ഷേ അവയ്ക്കൊന്നും കൊമ്പുണ്ടായിരുന്നില്ല. അയാൾ രാത്രി മുഴുവനുമിരുന്നാലോചിച്ചു. വേദഗ്രന്ഥങ്ങൾ ചികഞ്ഞുനോക്കി. ശാസ്ത്രവും പുരാണവും സംസ്കാരവും കലയുമെല്ലാം പരതിനോക്കി. കരിയിലയും മണ്ണാങ്കടയും കൂടി കാശിക്കുപോയ കഥയിലും തിരഞ്ഞു. പക്ഷേ കൊമ്പുള്ള കുതിരയെ കണ്ടെത്താനായില്ല. താൻ അന്വേഷിച്ചതിനെ കണ്ടെത്താനാവാത്തപ്പോൾ അയാൾ ഒരു കടുംകൈയ്ക്കു മുതിർന്നു. ഇരുൾ മെല്ലെ നീങ്ങിപ്പോകുന്ന സമയത്ത് ആകാശത്ത് ശുക്രൻ തെളിഞ്ഞ നേരത്ത് നട

ന്നുവന്ന ഒരു കുതിരത്തലവനെ വെട്ടി അയാളുടെ നട്ടെല്ലു പിളർത്തിയെടുത്ത് ഒട്ടിച്ച് രണ്ട് കൊമ്പുകളുണ്ടാക്കി അത് കുതിരയുടെ തലയോട് പിളർത്തി വെച്ചുപിടിപ്പിച്ചു. അങ്ങനെ താൻ അന്വേഷിച്ചുനടന്ന കൊമ്പുകൾ അയാൾ യാഥാർത്ഥ്യമാക്കുന്നു. ഇല്ലാത്ത ഒന്നിനെ സൃഷ്ടിച്ചെടുക്കുന്നു. കുതിരയ്ക്ക് കൊമ്പില്ല എന്ന യാഥാർത്ഥ്യത്തെ മറികടന്ന് അയാൾ സൃഷ്ടിച്ചെടുത്ത കൊമ്പുള്ള കുതിരയെ ഇനി കൊമ്പില്ലാത്ത കുതിരകളെല്ലാം ആദരിക്കുമെന്നും കുമ്പിടുമെന്നും പറഞ്ഞ് ആളുകൾ ആർത്തുവിളിക്കുന്നു.

കഥ പറയുകയായിരുന്ന കവി ഇത്രയും എത്തിയപ്പോഴേക്കും കഥകേട്ട് ഇരിക്കുകയായിരുന്ന അയൽപക്കത്തെ കുശിനിക്കാരനും അയാളുടെ കെട്ടിയവൾ മധുഭാഷിണിക്കും മടുത്തു. ഇത് കഥയല്ല, കഥയില്ലായ്മയാണ് എന്നും പറഞ്ഞ് അവർ എഴുന്നേറ്റുപോയി. അവരോട് തനിക്ക് ഒന്നും പറയാനില്ല. ശുഭരാത്രി ആസംസിക്കുകയല്ലാതെ, വാടിയ പൂവുകളാണവർ. വാടിയ പൂക്കളോടല്ല, ഇനിയും ഉണരേണ്ട മൊട്ടുകളോടാണ് കഥ പറയേണ്ടത് എന്ന് പറഞ്ഞ് കവിത അവസാനിപ്പിക്കുകയാണ് കവി.

കുതിരക്കൊമ്പ് എന്ന കവിതയിലൂടെ കവി നൽകുന്നത് ഒരു പാഠമാണ്. അത് മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിയാതെ എഴുന്നേറ്റ് പോയ കുശിനിക്കാരനും ഭാര്യയും പഴയ തലമുറയിൽപ്പെട്ട പൊതുജനത്തിന്റെ പ്രതിനിധികളാണ്. അവർക്ക് കവിയുടെ ആശയം ഉൾക്കൊള്ളാനാവില്ല എന്നാണ് പറയുന്നത്. എന്നാൽ മൊട്ടുകളോട് അഥവാ പുതിയ തലമുറയോടാണ് തനിക്ക് ഇനി പറയാനുള്ളത് എന്നും അവർക്ക് ഇത് പിടികിട്ടുമെന്നും കവി പ്രത്യാശിക്കുന്നു. ഇല്ലാത്ത ഒന്നിനെ ഉണ്ടെന്ന് കാണിച്ച് അതിനെ ആഘോഷിക്കുകയും പുരാണങ്ങളിൽനിന്നും പഴയ ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽനിന്നുമെല്ലാം തെളിവുകൾ നിരത്തി പല വിഡ്ഢിത്തങ്ങളും സ്ഥാപിച്ചെടുക്കുകയും ചെയ്യുന്ന ഒരു കാലമാണല്ലോ ഇത്. പുരാണകഥാപാത്രങ്ങൾ പ്ലാസ്റ്റിക് സർജറിയാണെന്നും മറ്റുമുള്ള വാദങ്ങൾ അതിനു തെളിവാണ്. അതു

കൊണ്ടു തന്നെ വർത്തമാന കാലത്ത് വളരെയധികം പ്രസക്തിയുള്ള ഒരു കവിതയാണിത്. കവികൾ ദീർഘദർശികളാണ് എന്നു പറയുന്നത് അതുകൊണ്ടാണ്. ചരിത്രത്തെ വളച്ചൊടിച്ചും ഇല്ലാത്തതിനെ ഉണ്ടെന്നു കാട്ടിയും സ്വന്തം താൽപര്യങ്ങൾ സ്ഥാപിച്ചെടുക്കുന്ന ഉമ്മാക്കികളെ പുതിയ തലമുറയെങ്കിലും തിരിച്ചറിയുമെന്ന് കവി പ്രത്യാശിക്കുന്നു. “ബുദ്ധിശൂന്യത അധികാരത്തിലേറുമ്പോൾ അതിനെ നേരിടാൻ പഴയ അഭിചാരകകർമ്മം-വൈകുണ്ഠത്തേയും ജാഡ്യത്തേയും കവിതയിൽ ആണിയടിച്ച് തളച്ചിടൽ- അപര്യാപ്തമായിത്തീരുന്നു. കുതിരയ്ക്കു കൊമ്പുണ്ടെന്ന് നേതാവ് പ്രഖ്യാപിച്ചാൽ നട്ടെല്ലുരിയെടുത്ത് നെറ്റിയിലൊട്ടിച്ച് പ്രഖ്യാപനത്തെ സാർത്ഥകമാക്കുന്ന നട്ടെല്ലു നഷ്ടപ്പെട്ട അനുയായിവർഗ്ഗത്തെ കളിയാക്കുന്ന കുതിരക്കൊമ്പ്.....” എന്നിങ്ങനെ കവിതാസാഹിത്യചരിത്രത്തിൽ ഡോ.എം. ലീലാവതി പറഞ്ഞത് എത്ര സാർത്ഥകമാണ്.

പുത്തൻചൊല്ല്

ആറ്റൂർ രവിവർമ്മ

കവിപരിചയം

കവി, വിവർത്തകൻ, അധ്യാപകൻ എന്നീ നിലകളിൽ പ്രശസ്തൻ. തൃശ്ശൂർ ജില്ലയിലെ ആറ്റൂർ എന്ന ഗ്രാമത്തിൽ 1930 ഡിസംബർ 27-ന് കൃഷ്ണൻനമ്പൂതിരിയുടെയും അമ്മിണിയമ്മയുടെയും മകനായി ജനനം. 8-ാം ക്ലാസ്സുമുതൽ കവിതയെഴുതിത്തുടങ്ങി. വിവിധ കോളേജുകളിൽ മലയാളം അധ്യാപകനായിരുന്നു. സാഹിത്യ അക്കാദമി ജനറൽ കൗൺസിലിൽ അംഗമായിരുന്നു. കോഴിക്കോട് സർവ്വകലാശാല സിണ്ടിക്കേറ്റ് മെമ്പർ ആയിരുന്നു. 2019 ജൂലൈ 26-ന് അന്തരിച്ചു.

കൃതികൾ

കവിതകൾ

കവിത, ആറ്റൂർ രവിവർമ്മയുടെ കവിതകൾ (ഭാഗം 1, 2).

വിവർത്തനങ്ങൾ

ജെ.ജെ.ചില കുറിപ്പുകൾ, ഒരു പുളിമരത്തിന്റെ കഥ, രണ്ടാം യാമങ്ങളുടെ കഥ, നാളെ മറ്റൊരു നാൾ മാത്രം, പുതുമനസ്സ്, ഭക്തികാവ്യം.

എഡിറ്റ് ചെയ്ത പുസ്തകം - പുതുമൊഴിവഴികൾ

പുരസ്കാരങ്ങൾ

എഴുത്തച്ഛൻ പുരസ്കാരം, മഹാകവി പന്തളം കേരളവർമ്മ പുരസ്കാരം, പ്രേംജി പുരസ്കാരം, കേരള സാഹിത്യ അക്കാദമി അവാർഡ്, ഉള്ളൂർ അവാർഡ്, ആശാൻ പുരസ്കാരം, പി. കുഞ്ഞിരാമൻ നായർ പുരസ്കാരം, കേരള സാഹിത്യ അക്കാദമിയുടെയും കേന്ദ്രസാഹിത്യ അക്കാദമിയുടെയും സാഹിത്യ അക്കാദമിയു

ടെയും വിവർത്തനത്തിനുള്ള പുരസ്കാരങ്ങൾ, ഇ.കെ.ദിവാകരൻ പോറ്റി പുരസ്കാരം.

പുത്തൻചൊല്ല്

ആധുനികരിലെ ഒരു പ്രമുഖകവിയാണ് ആറ്റൂരിന്റെ കവിതകളിൽ ആധുനികതയുടെ പൊതുസവിശേഷതകളായ അസ്തിത്വവിഷാദം, ദുരന്തബോധം, സംശയഗ്രസ്തത, വ്യർത്ഥതാബോധം എന്നിവ അധികം കാണാൻ കഴിയില്ല. പാരമ്പര്യത്തെയും ആധുനികതയെയും ചേർത്തുവെച്ച കവിയാണ് ആറ്റൂർ. സമകാലീന ജീവിതവൈരുദ്ധ്യമുള്ള തീക്ഷ്ണമായി, അമർഷവും നിന്ദയും ജുഗുപ്സയും പരിഹാസവുമുണർത്തുന്ന രീതിയിൽ ആവിഷ്കരിക്കുകയായിരുന്നു അദ്ദേഹം. പുത്തൻചൊല്ല് എന്ന കവിതയിലൂടെ പഴയരീതിയിലുള്ള പഠിപ്പമുടക്കാനും പുതിയ രീതിയിലുള്ള വിദ്യാഭ്യാസം തുടങ്ങാനുമാണ് കവി ആഹ്വാനം ചെയ്യുന്നത്. ആറ്റൂരിന്റെ മറ്റ് കവിതകളിൽനിന്നും അൽപം വ്യത്യസ്തമായ കവിതയാണിത്. കാലത്തിനനുസരിച്ചുള്ള മാറ്റങ്ങൾ നമ്മുടെ ചിന്തയിലും പ്രവർത്തിയിലും അറിവിലും അനുഭവങ്ങളിലും വരെ ഉണ്ടാകേണ്ടതുണ്ട്. പഴമയിൽ മുഴുകിയിരുന്നാൽ നാം പിന്നോട്ട് തന്നെ പോകും. പുതുമയെ കയ്യെത്തിപ്പിടിച്ചാൽ മാത്രമേ നാം മുന്നോട്ടു പോകുകയുള്ളൂ. മനസ്സിൽ ഉരുവിട്ടുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ചൊല്ലുകൾ ഒന്നുപോലും തെറ്റാതെ വിരലറ്റംകൊണ്ട് എഴുതി പഠിച്ച് ഏറ്റവും മുഴക്കമുള്ള ആശയമാക്കി മാറ്റുക. പഴയ പാഠങ്ങളെ പിന്തള്ളി പുതിയ പാഠങ്ങളെ സൃഷ്ടിക്കുക എങ്കിലേ ജീവിതത്തിൽ മുന്നേറാൻ കഴിയൂ.

“പഴയ പാഠങ്ങൾ മുടിക്കുക

പുതിയ പാഠങ്ങൾ വിതയ്ക്കുക”

എന്നാണ് കവി പറയുന്നത്. തൊണ്ടയും താലുവും ഓഷ്ഠങ്ങളും ശ്വാസരസ്രങ്ങളും പുതിയ കാണങ്ങൾകൊണ്ട് നിറയ്ക്കേണ്ടതുണ്ട്.

പഴയ കുതിരയെ ഒഴിവാക്കി പകരം പുതിയ വേഗങ്ങൾ സ്വീകരിക്കുക. കുതിരകൾക്ക് പകരം വേഗതയുടെ പാളങ്ങളാവണം നാം സ്വീകരിക്കേണ്ടത്. പഴയകാലത്ത് വേഗതയുടെ അടയാളമായിരുന്നു കുതിര എങ്കിൽ ഇന്ന് കാലാഹരണപ്പെടുകയും തൽസ്ഥാനത്ത് അതിവേഗതയുള്ള ട്രെയിനുകളും ജെറ്റ് വിമാനങ്ങളുമൊക്കെ കടന്നുവന്നിരിക്കുന്നു. കാലത്തിനൊപ്പം സഞ്ചരിക്കണമെങ്കിൽ പുതിയ വേഗങ്ങളെ നാം സ്വീകരിക്കണം. കാലം, ദേശം, ദിക്ക് ഇവയൊക്കെ സംബന്ധിച്ചു ധാരണ വേണം. നമ്മുടെ കണ്ണും കാതും എപ്പോഴും തുറന്നുപിടിച്ചാൽ മാത്രമേ മുന്നോട്ടു കുതിക്കാനാവൂ. ബുദ്ധിപൂർവ്വം തീരുമാനമെടുക്കുകയും അത് നടപ്പാക്കുകയും വേണം.

പുതിയകാലത്തിൽ മണലാരണ്യത്തിലൂടെയായിരിക്കാം കുട്ടികൾക്ക് നടക്കേണ്ടിവരുക. മണൽ ചുട്ടുപഴുത്താൽ പിന്നെ യാത്ര എളുപ്പമാകില്ല. അതുകൊണ്ട് സമയത്തിനും കാലത്തിനും യോജിച്ചവിധത്തിലും വേഗതയിലും സഞ്ചരിക്കേണ്ടിവരും. നമുക്ക് മുമ്പേ കടന്നുപോയി വിജയം വരിച്ചവരെല്ലാം നേർവഴിയിലൂടെ പോയവരാണ്. ആ നേർവഴിയാണ് നേരിന്റെ വഴി. അതാണ് നാം സ്വീകരിക്കേണ്ടത്. ജീവിതത്തിൽ സത്യസന്ധത പുലർത്തണമെന്നും മാത്രമല്ല നമ്മുടെ അറിവും അനുഭവവും ജീവിതവും നേരായ വഴികളിലൂടെയുള്ളതുമായിരിക്കണം. ഇങ്ങനെ ആധുനികമായ കുറേ ഉദ്ബോധനങ്ങൾ നടത്തി നേരെ കവി പാരമ്പര്യത്തിലേക്കു പോകുന്നു. രാമായണത്തിലെ രാമൻ ഉത്തമനായ പുരുഷമാതൃകയായി കവി ചൂണ്ടിക്കാട്ടുന്നു. രാമന്റെ ബാണങ്ങൾ നേർരേഖയിലൂടെ സഞ്ചരിച്ചതുപോലെ മനുഷ്യരും നേരായി സഞ്ചരിക്കണം. ആദികാവ്യം വായിക്കുകയും ആ കാവ്യത്തിന്റെ സൂഷ്മിതകൾ പിന്നിലുള്ള വേദനയും ജീവിതസത്യങ്ങളും ഉൾക്കൊള്ളണമെന്നും പുതിയ കാര്യങ്ങൾ സ്വീകരിക്കുമ്പോൾതന്നെ പഴയതിന്റെ ഊർജ്ജത്തെ കൈക്കൊള്ളണമെന്നും പറയുന്നു. നന്മതിന്മകളെ വേർതിരിക്കാനും നന്മകളെ പിൻപറ്റാനും നാം ശ്രദ്ധിക്കണം. നമ്മുടെ ചിന്തകളിലും അറിവുകളിലും

സർഗ്ഗാത്മക രചനകളിലുമെല്ലാം നാം പിന്തുടരേണ്ട സർഗ്ഗനിയമം അത്തരത്തിൽ
ഉത്താവണമെന്നും കവി ഉദ്ബോധിപ്പിക്കുന്നു.

അമ്മയെ കുളിപ്പിക്കുമ്പോൾ

സാവിത്രി രാജീവൻ

കവിപരിചയം

കവയിത്രി, ചിത്രകാരി എന്നീ നിലകളിൽ സവിശേഷ ശ്രദ്ധനേടിയ എഴുത്തുകാരിയാണ് സാവിത്രി രാജീവൻ. 1956 ഓഗസ്റ്റ് 22-ന് ഏറനാടു താലൂക്കിൽ വീട്ടിക്കാട്ട് ഇല്ലത്ത് നാരായണൻ നമ്പൂതിരിയുടെയും സാവിത്രി അന്തർജ്ജനത്തിന്റെയും മകളായി ജനനം. മലപ്പുറം ഗവ.കോളേജ് തിരുവനന്തപുരം വിമൻസ് കോളേജ്, ഫാക്കൽറ്റി ഓഫ് ഫൈനാർസ്, എം.എസ്. യൂണിവേഴ്സിറ്റി ബറോഡ എന്നിവിടങ്ങളിൽനിന്ന് വിദ്യാഭ്യാസം പൂർത്തിയാക്കി. ഇന്ത്യൻ ഭാഷകളിലും ഇംഗ്ലീഷ്, സ്പീഡിഷ് ഭാഷകളിലും കവിതകൾ പരിഭാഷപ്പെടുത്തി. സാഹിത്യ അക്കാദമി ഉപദേശകസമിതി അംഗമായിരുന്നു.

കവിതാസമാഹാരങ്ങൾ

ചരിവ്, ദേഹാന്തരം, ഹിമസമാധി, അമ്മയെ കുളിപ്പിക്കുമ്പോൾ, സാവിത്രി രാജീവന്റെ കവിതകൾ.

പുരസ്കാരങ്ങൾ

കേരളസാഹിത്യ അക്കാദമി പുരസ്കാരം, കുഞ്ചുപിള്ള സ്മാരക അവാർഡ്, കമല സുരയ്യ അവാർഡ്, ഉദയഭാരതി നാഷണൽ അവാർഡ്.

അമ്മയെ കുളിപ്പിക്കുമ്പോൾ

സമാകാലിക സാമൂഹിക പ്രശ്നങ്ങളോട് ശക്തിയായി പ്രതികരിക്കുന്ന എഴുത്തുകാരിയാണ് സാവിത്രി രാജീവൻ. പ്രത്യേകിച്ചും സ്ത്രൈണതയുടെ പക്ഷത്തുനിന്നുകൊണ്ടുള്ള ആവിഷ്കാരങ്ങളാണവർ നടത്തുന്നത്. സ്ത്രീയുടെ ദൈനംദിന ജീവിതത്തിൽ നിന്നുകൊണ്ടുള്ള സ്വാഭാവികമായ ആവിഷ്കാരങ്ങൾ. അവ

രുടെ എല്ലാ കവിതകളും തന്നെ അത്തരത്തിൽ സ്ത്രീസ്വത്വബോധത്തിന്റെ തലത്തിൽ നിന്നുകൊണ്ട് സ്ത്രീശക്തിയെ ഉയർത്തിക്കാട്ടാൻ ശ്രമിക്കുകയാണ്. അഹങ്കാരമോ ആർഭാടങ്ങളോ ഇല്ലാതെ സ്ത്രീയും വികലാംഗരും എന്ന കവിത സ്ത്രീക്ക് പ്രത്യേക പരിഗണന നൽകുകവഴി സ്ത്രീയെ ഒരു സംവരണ വിഭാഗമാക്കി മാറ്റിത്തീർക്കുന്നതിനെ വിമർശിക്കുന്ന ഒരു കവിതയാണ് നിത്യജീവിതചലനങ്ങളെ സൂക്ഷ്മമായി നിരീക്ഷിച്ച് താൻ കാണുന്ന പാകപ്പിഴവുകളെ സത്യസന്ധമായി ആവിഷ്കരിക്കുന്നു. സ്ത്രീ പലപ്പോഴും വീട്ടകങ്ങളിലെ വ്യക്തിത്വമില്ലാത്ത ഒരുപകരണമായി മാറുന്നതിലെ സ്വത്വനഷ്ടത്തിന്റെ വേദന പലപ്പോഴും അവർ അവതരിപ്പിക്കുന്നുണ്ട്. ദേഹാന്തരം അത്തരമൊരു കവിതയാണ്. വാർദ്ധക്യത്തിൽ ഒരമ്മയ്ക്കു നൽകേണ്ട കരുതലിനെ ബോധ്യപ്പെടുത്തുന്ന ഒരു കവിതയാണ് അമ്മയെ കുളിപ്പിക്കുമ്പോൾ എന്ന കവിത.

കവിതയിലൂടെ കവയിത്രി നൽകുന്ന നിർദ്ദേശങ്ങൾക്ക് സ്വാന്യഭവതീവ്രതയുണ്ട്. ഒരു കുഞ്ഞിനെ കുളിപ്പിക്കുമ്പോൾ എത്രമാത്രം കരുതൽ ആവശ്യമുണ്ടോ അത്രയും കരുതൽ വേണം അമ്മയെ കുളിപ്പിക്കുമ്പോൾ. കാരണം ഉടൽ കയ്യിൽനിന്നും വഴുതിപ്പോകാതെ നോക്കണം. കുളിപ്പിക്കാനുള്ള വെള്ളത്തിന് ഇളം ചൂട് ഉണ്ടായിരിക്കണം. വാർദ്ധക്യത്തിലെത്തിയിരിക്കുന്ന അമ്മയുടെ ഉടൽ ഒരു കുഞ്ഞിന്റേതുപോലെ നേർത്തതാണ്. കാലം നേർപ്പിച്ച ആ ഉടൽ ചൂടോ തണുപ്പോ താങ്ങുകയില്ല. അതുകൊണ്ട് ഇളംചൂട് മാത്രമേ പറ്റൂ. അമ്മയുടെ ഉടലിൽ സോപ്പുലായനി പതപ്പിക്കരുത്. അതു താങ്ങാനുള്ള ശേഷി ആ ശരീരത്തിനില്ല. സോപ്പുപത കണ്ണിലാവരുത്. കണ്ണ് നീറും.

പണ്ട്, നിന്നെ കുളിപ്പിച്ച് ഒരുക്കിയ അമ്മയുടെ കൈകളിൽ നീ കിലുക്കിക്കളിച്ച വളകൾ ഉണ്ടായിരുന്നു. ഇന്നതില്ല. വളകിലുക്കങ്ങളുടെ ചിരിയൊച്ചകൾ എല്ലാം മാഞ്ഞുപോയിരിക്കുന്നു. വാർദ്ധക്യത്തിലേക്കെത്തുമ്പോൾ എല്ലാ തരത്തിലുള്ള കളിചിരികളും ആടയാഭരണങ്ങളും നഷ്ടമാകും. ആ പഴയ നല്ല കാലവും

അനുഭവവും ഇനി ഓർമ്മയിൽ മാത്രം. നിന്റെ ഇളംകടിയേറ്റു ചുളുങ്ങിപ്പോയ ആ മോതിരം ഇന്ന് അമ്മയുടെ വിരലിലില്ല. വാർദ്ധക്യം അമ്മയുടെ കൈകളെ ചുരുങ്ങിയിരിക്കുന്നു. അതിനാൽ മോതിരം എപ്പോഴോ ഊർന്നുവീണുപോയിരിക്കാം.

ഇപ്പോൾ അമ്മയുടെ ശരീരത്തിലുള്ളത് കാലം വരുത്തിയ ചുളിവുകളുടെ എണ്ണമില്ലാത്ത ഞൊറിവുകൾ മാത്രം. അവ ഓർമ്മകളുടെ തിളക്കമുള്ളവയാണ്. ജീവിതത്തിന്റെ അറിവുകളും അനുഭവങ്ങളുംകൊണ്ട് നിറഭേദങ്ങൾ വന്നിട്ടുള്ള അവയിലെ നിറങ്ങളെ നമുക്ക് എണ്ണാനാവില്ല. ആ നിറങ്ങളെ എണ്ണാനിരിക്കുന്നത് നിരർത്ഥകമാണ്. അത് എണ്ണാനിരിക്കുന്നതിന് പകരം ഇളം ചുടുവെള്ളം വീണു പതുപതുത്ത ആ ശരീരം മെല്ലെ തടവിക്കൊണ്ടേയിരിക്കുക, തൊട്ടുതലോടുക. അപ്പോൾ ഓർമ്മകൾകൊണ്ട് തിങ്ങിത്തുങ്ങിയ ആ ചുളിവുകൾ നിവർന്നുതുടങ്ങും. താൻ പിന്നിട്ട ജീവിതത്തിന്റെ അനുഭവങ്ങളിൽനിന്നുള്ള ഊർജ്ജം പ്രവഹിച്ചുതുടങ്ങും. അപ്പോൾ അമ്മ ആ പഴയ കാലത്തേക്ക് പോവുകയും കുട്ടിക്കാലത്തെപ്പോലെ നിന്നെ കുളിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യും. എണ്ണയിലും താളിയിലും മുങ്ങി നീ കൂടുതൽ തിളങ്ങും. അപ്പോൾ അമ്മ തരുന്ന ഉമ്മകളിലൊന്ന് നീ തിരിച്ചു നൽകുക. അമ്മയെ കുളിപ്പിക്കുമ്പോൾ കുഞ്ഞിനെ കുളിപ്പിക്കുമ്പോഴെന്നപോലെ കരുതൽ വേണമെന്ന് കവി പിന്നെയും ഓർമ്മിപ്പിക്കുന്നു. വാർദ്ധക്യത്തിൽ വേണ്ട സ്നേഹവും കരുതലും സ്ത്രൈണാനുഭവത്തിലൂടെ ആർഭാടങ്ങളൊന്നുമില്ലാതെ അവതരിപ്പിക്കുകയാണിവിടെ.

മൊഡ്യൂൾ 3, 4 : വിമർശനം/നിരൂപണം

അംബ

കുട്ടികൃഷ്ണമാരാർ

ലേഖകപരിചയം

കുട്ടികൃഷ്ണമാരാർ

വിമർശനത്തെ സർഗാത്മകമാക്കി മാറ്റിയ മലയാളത്തിലെ വിമർശകരിൽ അഗ്രഗണ്യനാണ് കുട്ടികൃഷ്ണമാരാർ. പട്ടാമ്പി കരിക്കാട്ട് മാരാത്ത് കൃഷ്ണമാരാരുടെയും തൃപ്രങ്ങോട്ട് കിഴക്കേ മാരാത്ത് ലക്ഷ്മിവാറസ്വാരുടെയും മകനായി 1900 ജൂൺ 14 ന് ജനനം. 1923 -ൽ പട്ടാമ്പി സംസ്കൃതകോളേജിൽനിന്നും സാഹിത്യശിരോമണി പരീക്ഷ പാസ്സായി. കുട്ടിക്കാലത്തുതന്നെ ചിത്രകലയിലും സാഹിത്യത്തിലും തൽപരനായിരുന്നു. വള്ളത്തോൾ, നാലപ്പാട്ട് നാരായണമേനോൻ എന്നിവരുമായുള്ള അടുത്ത ബന്ധം മാരാരുടെ ജീവിതത്തെ വളരെയധികം സ്വാധീനിച്ചു. വള്ളത്തോളാണ് മാരാരുടെ സാഹിത്യാഭിരുചിയെ സംസ്കൃതത്തിൽനിന്നും മലയാളത്തിലേക്ക് കൊണ്ടുവന്നത്. വള്ളത്തോൾ കൃതികളുടെ പ്രൂഫ് റീഡറായും, കുട്ടികളുടെ സംസ്കൃതാധ്യാപകനായും കലാമണ്ഡലപ്രവർത്തനങ്ങളിൽ സഹയാത്രികനായും വള്ളത്തോളിന്റെ കൂടെ വളരെക്കാലം മാരാർ ഉണ്ടായിരുന്നു. 1938 മുതൽ 1968 വരെ മാതൃഭൂമിയിലെ പ്രൂഫ് വായനക്കാരനായിരുന്നു. ഇക്കാലത്താണ് മാരാരുടെ പ്രമുഖ സാഹിത്യപരിശ്രമങ്ങളെല്ലാം ഉണ്ടായത്. മാതൃഭൂമിയിൽനിന്ന് വിരമിച്ചശേഷം ശ്രീ രാമകൃഷ്ണാശ്രമവുമായി ബന്ധപ്പെട്ട് പ്രവർത്തിച്ചു.

തൃക്കാവിൽ കിഴക്കേമാരാത്ത് നാരായണിക്കുട്ടി വാരസ്വാരായിരുന്നു പത്നി. 1966 ൽ അവരുടെ മരണശേഷം മാരാർ പൂർണ്ണമായും ആത്മീയതയിലേക്ക്

തിരിഞ്ഞു. 1973 ഏപ്രിൽ 6-ന് കോഴിക്കോട്ട് വെച്ച് അന്തരിച്ചു. കല കലയ്ക്കു വേണ്ടി, കല ജീവിതത്തിനുവേണ്ടി എന്നീ രണ്ടു വാദമുഖങ്ങൾ സാഹിത്യരംഗത്ത് അലയടിച്ച സമയത്ത് 'കല ജീവിതം തന്നെ' എന്നുദ്ഘോഷിച്ച വിമർശകനാണ് മാരാർ. വിമർശനം പക്ഷപാതപരമായിരിക്കണം എന്ന് ശക്തിയുക്തം വാദിച്ച വിമർശകൻ കുടിയാണദ്ദേഹം.

കൃതികൾ

കല ജീവിതംതന്നെ, സാഹിത്യഭൂഷണം, രാജാങ്കണം, മലയാളശൈലി, ഭാരതപര്യടനം, ഋഷിപ്രസാദം, സാഹിത്യസല്ലാപം, സാഹിത്യവിദ്യ, പതിനഞ്ചുപന്യാസങ്ങൾ, കൈവിളക്ക്, ചർച്ചായോഗം, ദന്തഗോപുരം, വൃത്തശില്പം, ഭാഷാപരിചയം, ഹാസ്യസാഹിത്യം.

പുരസ്കാരങ്ങൾ

പട്ടാമ്പി ശ്രീ.നീലകണ്ഠ കോളേജിന്റെ സാഹിത്യരത്നം അവാർഡ്, തൃപ്പൂണിത്തുറ സംസ്കൃത കോളേജിന്റെ സാഹിത്യനിപുണൻ, ഭാരതപര്യടനം എന്ന കൃതിക്ക് കേരളസാഹിത്യ അക്കാദമിയുടെയും കേന്ദ്രസാഹിത്യ അക്കാദമിയുടെയും അവാർഡ്.

അംബ

ഇതിഹാസത്തിലെ കഥാസന്ദർഭങ്ങളിൽനിന്നും മാരാർ മുങ്ങിത്തപ്പി എടുത്തുകൊണ്ടുവന്ന മുത്തുകളെല്ലാം എന്നെന്നും ഒളിമങ്ങാത്തവയായിരുന്നു. ഇതിഹാസ കഥാപാത്രങ്ങളെ സംബന്ധിച്ച് അതുവരെയുണ്ടായിരുന്ന സങ്കല്പങ്ങളെ തകർത്തറിയുന്ന തരത്തിലുള്ള ഒരു വിഗ്രഹഭഞ്ജകത്വമാണ് അദ്ദേഹത്തിൽ കാണാനാവുക. ഈയൊരു വിഗ്രഹഭഞ്ജകസ്വഭാവം മറ്റു കൃതികളിലും നമുക്ക് കാണാം. ആശാന്റെ ലീല ഭർതൃഘാതകിയോ? എന്ന ചോദ്യം ഉന്നയിച്ച ലീലാനിരൂപണം അതുപോലെ ഉണ്ണുനീലി സന്ദേശത്തെ ഹാസ്യകവനമായി കണ്ട മുണ്ട

യ്ക്കൽ സന്ദേശം ഒരു മുഴുത്തചിരി മുതലായ നിരൂപണങ്ങൾ ഇക്കാര്യം വ്യക്തമാക്കുന്നു. യുക്തിചിന്തയുടെ വെളിച്ചത്തിലും ആത്മാവിഷ്കാരപരമായ നിരൂപണബോധത്തിലും ഊന്നിനിന്നുകൊണ്ടാണ് അദ്ദേഹം തന്റെ വാദഗതികൾ അവതരിപ്പിക്കുന്നത്.

അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഇതിഹാസകഥാപാത്രങ്ങളുടെ പഠനത്തിൽ 'വാൽമീകിയുടെ രാമൻ' ഏറ്റവുമധികം എതിർപ്പുകൾ ക്ഷണിച്ചുവരുത്തിയ ഒന്നായിരുന്നു. ധർമ്മിഷ്ഠനും സത്യവാനും ത്യാഗിയുമൊക്കെയായ രാമനിൽ അദ്ദേഹം കണ്ടെത്തിയത് മനുഷ്യസഹജമായ ദുർബ്ബലതകളും അസ്വസ്ഥതകളുമൊക്കെയായിരുന്നു. ഇത്തരത്തിൽ ഇതിഹാസകഥാപാത്രങ്ങളുടെ മനുഷ്യസഹജമായ ദുർബ്ബലതകളെ എടുത്തുകാട്ടുന്ന ഒരു പഠനമാണ് 'അംബ'.

മഹാഭാരതത്തിലെ അംബോപാഖ്യാന കഥാസന്ദർഭമാണ് മാരാർ പഠനവിധേയമാക്കുന്നത്. കാശിരാജാവിന്റെ പുത്രിയായിരുന്നു സുന്ദരിയായ അംബ. രാജാവ് തന്റെ മൂന്ന് പെൺമക്കൾക്ക് ഒരുമിച്ച് നടത്തിയ സ്വയംവരത്തിനിടയിൽ ഹസ്തിനപുര രാജാവായ വിചിത്രവീരനുവേണ്ടി ഭീഷ്മർ തന്റെ ശക്തിയുപയോഗിച്ച് അംബയെയും സഹോദരിമാരായ അംബിക, അംബാലിക എന്നിവരെയും പിടിച്ചുകൊണ്ടുപോകുന്നു. മുത്തവളായ അംബ സാലാൻ എന്ന ഒരു രാജാവുമായി പ്രണയത്തിലായിരുന്നു. ഈ വിവരം ഭീഷ്മരോട് പാഞ്ഞപ്പോൾതന്നെ അവളെ വിട്ടയയ്ക്കുന്നു. എന്നാൽ സാലാന്റെ അടുത്തെത്തിച്ചേർന്ന അവളെ അയാൾ തിരസ്കരിക്കുന്നു. മറ്റൊരാളോടൊപ്പം പോയി എന്ന കാരണത്താൽ. അങ്ങനെ അംബ തിരിച്ച് വരികയും ഭീഷ്മരോട് തന്നെ സ്വീകരിക്കാൻ ആവശ്യപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്നു. ആജീവനാന്ത ബ്രഹ്മചര്യം പാലിക്കുമെന്ന് അച്ഛനു നൽകിയ പ്രതിജ്ഞ ലംഘിക്കാൻ ഭീഷ്മർ തയ്യാറായിരുന്നില്ല. അങ്ങനെ എല്ലാവരാരും ഉപേക്ഷിക്കപ്പെട്ട അംബ തന്റെ ദുരിതത്തിന് കാരണമായ ഭീഷ്മരോട് പകരംവീട്ടാൻ നിശ്ചയിക്കുന്നു. അതിനായി തപസ്സുചെയ്യാൻ അവൾ എത്തിച്ചേർന്ന ആശ്രമത്തിൽവെച്ച്

അംബ തന്റെ മാതാമഹനായ ഹോത്രവാഹകൻ എന്ന രാജർഷിയെയും അകൃതവ്രണൻ എന്ന പരശുരാമ ശിഷ്യനെയും കണ്ടുമുട്ടുന്നു. പരശുരാമൻ ഇതിനൊരു പരിഹാരം നിർദ്ദേശിക്കുമെന്ന് അകൃതവ്രണൻ അറിയിക്കുന്നു. സാലനല്ല ഭീഷ്മരാണ് അംബയുടെ ദുരിതത്തിനു കാരണമെന്നും ഭീഷ്മർ തന്റെ ആണത്തത്തിൽ ഊറ്റം കൊണ്ട് ഞെളിഞ്ഞു നടക്കുന്നവനാണ് എന്നുമൊക്കെ അയാൾ അംബയെ ബോധ്യപ്പെടുത്തുന്നു. അയാൾക്ക് ഭീഷ്മരോട് എന്തോ വിദ്വേഷം ഉള്ളതുപോലെ യാണയാൾ പെരുമാറിയത്. അകൃതവ്രണന് ഭീഷ്മരോടുള്ള അസുയകൊണ്ടാവാം അയാൾ ഇത്തരത്തിൽ പെരുമാറാൻ ഇടയാക്കിയത് എന്ന് മാരാർ നിരീക്ഷിക്കുന്നു. അംബയാകട്ടെ ഭീഷ്മരെ പേടിച്ചിട്ടാവാം സാലൻ തന്നെ സ്വീകരിക്കാത്തതെന്നും അയാളുടെ പതനത്തിനുശേഷം സാലൻതന്നെ സ്വീകരിക്കുമെന്നും പ്രതീക്ഷിക്കുന്നു.

അങ്ങനെ പരശുരാമനെ കണ്ട് അംബ തന്റെ നിസ്സഹായാവസ്ഥ ബോധ്യപ്പെടുത്തുന്നു. ക്ഷത്രിയനിഗ്രഹത്തിനുശേഷം താൻ ബ്രാഹ്മണർക്കുവേണ്ടിയല്ലാതെ ആരെയും കൊല്ലില്ല എന്ന് സത്യം ചെയ്ത കാര്യവും ഭീഷ്മരോട് എതിരിട്ടാൽ പരാജയപ്പെടും എന്ന കാര്യവും പരശുരാമൻ മറന്നുപോകുന്നു. അംബയ്ക്കുവേണ്ടി ഭീഷ്മരോട് യുദ്ധംചെയ്ത് പരശുരാമൻ തോറ്റ് പിൻവാങ്ങുന്നു. അംബയോട് ഭീഷ്മരെത്തന്നെ ആശ്രയിക്കാൻ പറഞ്ഞ് അയാൾ തടിതപ്പുന്നു. എന്നാൽ അതിനു മുതിരാതെ ശിവനെ തപസ്സുചെയ്ത് ശക്തി നേടിയെടുക്കാൻ അംബ ശ്രമിക്കുന്നു. അടുത്ത ജന്മത്തിൽ ഭീഷ്മരെ വധിക്കാനാകും എന്ന വരം നേടി യമുനയുടെ തീരത്ത് ചിതകുട്ടി അവൾ ആത്മഹത്യചെയ്യുന്നു. ദ്രുപദസന്തതിയായ ശിഖണ്ഡിയായാണ് അംബയുടെ അടുത്ത ജന്മം ഉണ്ടായത്. മഹാഭാരതയുദ്ധത്തിൽ അർജ്ജുനൻ ഭീഷ്മരെ വധിക്കുന്നത് ശിഖണ്ഡിയെ മുൻനിർത്തിക്കൊണ്ടുതന്നെയാണ്.

ഇതിഹാസത്തിലെ ഈയൊരു കഥാസന്ദർഭത്തെ തന്റേതായ ഒരു നിരൂപണ

മുശയിലിട്ട് പാകപ്പെടുത്തി അവതരിപ്പിക്കുകയാണ് മാരാർ. ഇതിഹാസത്തിൽ, താൻപോരിമയുടെ പ്രതീകമായ പരശുരാമൻ എന്ന കഥാപാത്രത്തിന്റെ അപക്വമായ തീരുമാനത്തെയും വൈകാരികതയ്ക്ക് അടിമപ്പെടാൻ ഉണ്ടായ സാഹചര്യത്തെയും വിശകലനം ചെയ്യുകയാണ് മാരാർ ഇതിൽ. ക്ഷത്രിയനിഗ്രഹത്തിനു ശേഷം എല്ലാം തൃജിച്ച് ആദ്ധ്യാത്മികതയിൽ ഒരുങ്ങിജീവിക്കുന്ന പരശുരാമൻ എന്തിനാണ് ലൗകികതയിലേക്ക് ഇറങ്ങിവന്നത് എന്ന ചോദ്യം മാരാർ ഉന്നയിക്കുന്നു. തന്റെ പ്രതിജ്ഞയും ജീവിതവഴക്കങ്ങളും എല്ലാം മറന്ന് ഒരു സ്ത്രീയ്ക്കു വേണ്ടി യുദ്ധം ചെയ്യാൻ ഇറങ്ങിത്തിരിച്ചതിന്റെ പിന്നിലെ ചേതോവികാരം എന്തായിരുന്നു എന്ന് മാരാർ അന്വേഷിക്കുന്നു. ഇത്രയേറെ അനുഭവസമ്പത്തുള്ള പരശുരാമൻ അവൾക്ക് അനുരൂപനായ ഒരു വരനെ കണ്ടെത്തി കൊടുക്കുകയല്ലേ ചെയ്യേണ്ടിയിരുന്നത്? ഭീഷ്മരോട് പ്രതികാരം ചെയ്താൽ തന്നെ അംബയ്ക്ക് നല്ലൊരു കുടുംബജീവിതം നൽകാൻ ആരെങ്കിലും തയ്യാറാകുമോ? എന്നാൽ ഇതൊന്നും ചിന്തിക്കാതെ പരശുരാമനും ശിഷ്യനും ചേർന്ന് അംബയുടെ ഭീഷ്മരോടുള്ള പക ആളിക്കത്തിക്കുകയാണ് ചെയ്തത്. അങ്ങനെ അനാവശ്യമായ ഒരു ഏറ്റുമുട്ടലിൽ കലാശിക്കുകയായിരുന്നു. ഇത്തരത്തിൽ മുൻപിൻ നോക്കാതെ ഭീഷ്മരുമായി യുദ്ധത്തിനു പുറപ്പെടാൻ കാരണം അംബയുടെ സൗന്ദര്യമാണ് എന്നാണ് മാരാർ നിരീക്ഷിക്കുന്നത്. ഇന്ദ്രിയനിഗ്രഹം സാധിച്ച പരശുരാമന് തന്റെ വൈകാരികത തുറന്നു പ്രകടിപ്പിക്കുക സാധ്യമായിരുന്നില്ല. ഇങ്ങനെ അമർത്തി വെച്ച വൈകാരികതയുടെ ബാഹ്യമായ ഒരു വൈകൃതപ്രകടനമായിരുന്നു യുദ്ധം എന്നാണ് മാരാരുടെ കണ്ടെത്തൽ. പരശുരാമന്റെ യുദ്ധതാൽപര്യത്തെയും കാമത്തെയുമെല്ലാം ഭീഷ്മർതന്നെ വിമർശിക്കുന്നുമുണ്ടല്ലോ.

സ്ത്രീകളോട് ദയാപൂർവ്വം പെരുമാറുക എന്നത് സംസ്കാരസമ്പന്നമായ കാര്യമാണെന്നും എന്നാൽ അതിനു പിന്നിൽ വൈകാരികമായ ചില കാര്യങ്ങൾ ഒളിഞ്ഞിരിപ്പുണ്ട് എന്നും ചിന്തിച്ച് തീരുമാനമെടുക്കുകയാണ് വേണ്ടതെന്നും മാരാർ ഓർമ്മിപ്പിക്കുന്നുണ്ട്.

ഭീഷ്മരുടെ കന്യകാപഹരണത്തിലും മാരാർ ദർശിക്കുന്നത് ഈ വൈകാരികത തന്നെയാണ്. താൻ നിയന്ത്രിച്ച് നിർത്തിയിട്ടുള്ള വൈകാരികതയെ വീരുമാക്കിമാറ്റിയുള്ള പ്രകടനമാണ് ഭീഷ്മർ കാഴ്ചവെച്ചത്. ഫ്രോയ്ഡിന്റെയും മറ്റും ആധുനിക മനുഷ്യാസ്ത്രസിദ്ധാന്തങ്ങളിലേക്കൊക്കെ കൊണ്ടുപോകാവുന്ന സന്ദർഭമാണിത്. അചഞ്ചലമായ മഹത്വവ്യക്തികൾപോലും ചിത്തവൃത്തിനിരോധം നേടിയ താപസികൾപോലും വൈകാരികതയ്ക്ക് അടിമപ്പെട്ടുപോകുന്ന അവസ്ഥയുണ്ടാകും. അത്തരത്തിൽ ഇന്ദ്രിയനിഗ്രഹം സാധിച്ച വ്യക്തികളെപ്പോലും ചില ചിത്തവൃത്തികൾ കണ്ടാലറിയാത്ത രൂപാന്തരങ്ങളിലൂടെ തെറ്റായ മാർഗ്ഗങ്ങളിലേക്ക് വലിച്ചിഴച്ചേക്കാവുന്ന സത്യത്തെ ഓർമ്മപ്പെടുത്തുകയാണ് അംബോപാഖ്യാനത്തെ മുൻനിർത്തിക്കൊണ്ട് മാരാർ ചെയ്യുന്നത്. പ്രത്യക്ഷത്തിൽ തെറ്റുകാരായി തോന്നാത്ത ചില മനുഷ്യർപോലും പലപ്പോഴും ജീവിതത്തിൽ വലിയ തരത്തിലുള്ള കുഴപ്പങ്ങൾക്ക് കാരണമായേക്കാം എന്ന് പറയാതെ പറയുന്നുണ്ടീ കഥാസന്ദർഭം. പരശുരാമൻ, ഭീഷ്മർ എന്നീ പൗരാണികവിഗ്രഹങ്ങളെ ആധുനിക മനോവിശകലനത്തിന് യോജിച്ച രീതിയിൽ വ്യാഖ്യാനിച്ച് ആ വിഗ്രഹങ്ങളെ ഒന്നിളക്കിവെക്കാൻ മാരാർക്ക് കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട് എന്നതാണ് വാസ്തവം.

കാളിദാസനും കാലത്തിന്റെ ദാസൻ

ജോസഫ് മുണ്ടശ്ശേരി

ലേഖകപരിചയം

മലയാളസാഹിത്യത്തിലെ ഒരു പ്രമുഖസാഹിത്യനിരൂപകനും കേരളത്തിലെ ഒന്നാം മന്ത്രിസഭയിലെ വിദ്യാഭ്യാസ മന്ത്രിയുമായിരുന്നു പ്രൊഫ: ജോസഫ് മുണ്ടശ്ശേരി. അധ്യാപകൻ, ഭരണതന്ത്രജ്ഞൻ എന്നീ നിലകളിലും ശ്രദ്ധനേടി. തൃശ്ശൂരിലെ കണ്ടശ്ശാംകുടവിൽ 1903 ജൂലൈ 17-നു ജനനം. സംസ്കൃതത്തിലും മലയാളത്തിലും ബിരുദാനന്തരബിരുദം നേടി. 1952-വരെ തൃശ്ശൂർ സെന്റ് തോമസ് കോളേജിൽ അധ്യാപകനായിരുന്നു. പിന്നീട് തൃശ്ശൂർ ടീച്ചർ ട്രെയിനിങ്ങ് കോളേജിൽ പ്രധാനാധ്യാപകനായും കേരള സർവ്വകലാശാല, മദ്രാസ് സർവ്വകലാശാല എന്നീ വിടങ്ങളിൽ സെനറ്റ് അംഗമായും പ്രവർത്തിച്ചു. മദ്രാസ് ഗവണ്മെന്റിന്റെ മലയാളം പഠനവിഭാഗത്തിന്റെ ചെയർമാനായും പ്രവർത്തിച്ചിട്ടുണ്ട്. കൊച്ചി പ്രജാമണ്ഡലം വഴി രാഷ്ട്രീയത്തിൽ പ്രവേശിച്ചു. 1948-ൽ നിയമസഭാംഗമായി തെരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ടു. പിന്നീട് ചേർപ്പിൽനിന്ന് തിരു-കൊച്ചി നിയമസഭാംഗമായി 1954-ൽ തെരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ടു. 1957-ൽ മണലൂരിൽനിന്ന് കേരള നിയമസഭയിലേക്ക് തെരഞ്ഞെടുക്കപ്പെടുകയും ഇ.എം.എസ് മന്ത്രിസഭയിൽ കേരളത്തിലെ ആദ്യ വിദ്യാഭ്യാസമന്ത്രിയായും ചെയ്തു. 1907-ൽ തൃശ്ശൂരിൽനിന്ന് വീണ്ടും നിയമസഭാംഗമായി തെരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ടു. സർവ്വകലാശാല അധ്യാപകരുടെ മാഗ്നാകാർട്ട എന്നറിയപ്പെടുന്ന വിദ്യാഭ്യാസ ബില്ലിന് രൂപം കൊടുത്തത് വലിയ വിവാദങ്ങൾക്ക് വഴിവെച്ചു. വിമോചനസമരത്തിനു കാരണമായ ഈ ബിൽ ഇ.എം.എസ് മന്ത്രിസഭയെ പിരിച്ചുവിടാൻ വരെ കാരണമായി. അധ്യാപകർക്ക് നിശ്ചിതസേവന കാലാവധി, മെച്ചമായ സേവന-വേതന വ്യവസ്ഥകൾ, കേരളത്തിലെ പ്രധാന സർവ്വകലാശാലകളുടെ സ്ഥാപനം എന്നിങ്ങനെ ധാരാളം ഗുണഫലങ്ങളും ഈ ബില്ലിനുണ്ടായിരുന്നു.

ജോസഫ് മുണ്ടശ്ശേരി 1940-കളിലെ പുരോഗമന സാഹിത്യപ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ സ്ഥാപനത്തിലും പ്രവർത്തനത്തിലും പങ്കാളിയായിരുന്നു. 1957 മുതൽ 1965 വരെ സമസ്തകേരള സാഹിത്യ പരിഷത്തിന്റെ അധ്യക്ഷനായിരുന്നു. കേരള സാഹിത്യ അക്കാദമിയുടെ സ്ഥാപകഅംഗവും, കേന്ദ്രസാഹിത്യ അക്കാദമി അംഗവുമായിരുന്നു. കേരളസംഗീത നാടക അക്കാദമി രൂപീകരിക്കുന്നതിലും പ്രധാന പങ്കു വഹിച്ചു. കൊച്ചി ശാസ്ത്രസാങ്കേതിക സർവ്വകലാശാലാസ്ഥാപനത്തിൽ നേതൃത്വം വഹിക്കുകയും, അതിന്റെ വൈസ് ചാൻസലറായി സേവനമനുഷ്ഠിക്കുകയും ചെയ്തു. ഇങ്ങനെ ഒരു ബഹുമുഖപ്രതിഭയായിരുന്ന മുണ്ടശ്ശേരി 1977 ഒക്ടോബർ 25-ന് അന്തരിച്ചു.

കൃതികൾ

നോവലുകൾ:- പ്രൊഫസർ, കൊന്തയിൽനിന്നു കുരിശിലേക്ക്, പാറപ്പുറത്തു വിതച്ച വിത്ത്.

ചെറുകഥകൾ:- സമ്മാനം, കടാക്ഷം, ഇല്ലാപോലീസ്.

വിമർശനങ്ങൾ

കാവ്യപീഠിക, മാറ്റൊലി, മാനദണ്ഡം, മനുഷ്യകഥാനുഗായികൾ, വായനശാലയിൽ (3 വാല്യങ്ങൾ) രാജരാജന്റെ മാറ്റൊലി, നാടകാന്തം കവിത്വം, കരിന്തിരി, കുമാരനാശാന്റെ കവിത - ഒരു പഠനം, വള്ളത്തോളിന്റെ കവിത - ഒരു പഠനം, അന്തരീക്ഷം, രൂപഭൂത, പ്രയാണം.

ആത്മകഥ: കൊഴിഞ്ഞ ഇലകൾ (ഭാഗം 1, 2)

പുരസ്കാരങ്ങൾ : കൊച്ചിരാജാവിൽനിന്ന് സാഹിത്യകുശലൻ ബഹുമതി, 1973 ൽ കേരള സാഹിത്യ അക്കാദമിയുടെ ഫെല്ലോ, 1974-ൽ സോവിയറ്റ് ലാന്റ് നെഹ്റു അവാർഡ്.

കാളിദാസനും കാലത്തിന്റെ ദാസൻ

നഃ ഋഷി കവി അഥവാ ഋഷിയല്ലാത്തവൻ കവിയല്ല എന്ന് പറയുന്നവർ കവി ഒരു സാമൂഹിക ജീവിയാണെന്ന് പറയാൻ മടിക്കുന്നു. കവികൾ എന്ന നിലയിൽ ഒരു അസാമാന്യത കൽപിക്കാമെങ്കിലും അതും കവിഞ്ഞ് വ്യാഖ്യാനിക്കാൻ പുറപ്പെടുവോഴാണ് പ്രശ്നങ്ങളുണ്ടാകുന്നത്. ഏറെ ചർച്ചചെയ്യപ്പെടുകയും വായിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്ത കൃതികളിൽ അക്കാലത്തെ സാമൂഹ്യജീവിതം പ്രതിഫലിച്ചിട്ടുണ്ടാകും. ഇവിടെ കവികളുടെ വിശ്വാസങ്ങളിലും അഭിപ്രായങ്ങളിലും താൽക്കാലിക സാമൂഹ്യസംസ്കാരങ്ങൾക്ക് വല്ല പ്രേരകശക്തിയും ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടോ എന്നാണ് മുണ്ടശ്ശേരി അന്വേഷിക്കുന്നത്. ഓരോരുത്തരും എത്ര വലിയ കവിയാണെങ്കിലും തങ്ങൾ ജീവിച്ചിരുന്ന കാലഘട്ടത്തിലെ സാമൂഹ്യസാഹചര്യത്തിന്റെ അടിമകളായിരുന്നു എന്ന് ലേഖകൻ സ്ഥാപിക്കുന്നു. അതിന് അദ്ദേഹം എടുത്തുകാട്ടുന്നത് കാളിദാസനെയാണ്.

ഇന്ത്യൻ സാഹിത്യത്തിൽ മാത്രമല്ല ലോകസാഹിത്യത്തെത്തന്നെ പരിശോധിച്ച് ഈ സാമൂഹ്യസംസ്കാരത്തിന്റെ അടയാളങ്ങൾ മുണ്ടശ്ശേരി കണ്ടെത്തുന്നു. മഹാഭാരതത്തിലെ ശകുന്തളോപാഖ്യാനത്തിൽ നിന്നും എടുത്തിട്ടുള്ളതാണ് ഇതിലെ മൂലകഥ. ഈ കൃതിയിലെ നായികാനായകന്മാരായ ശകുന്തള-ദുഷ്യന്തന്മാരുടെ പ്രണയം വളരെയധികം വാഴ്ത്തപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതാണ്. രാജാവായ ദുഷ്യന്തൻ ആശ്രമവാസിയായ ശകുന്തളയെ ഗാന്ധർവ്വവിധിപ്രകാരം വിവാഹം കഴിക്കുകയും പിന്നീട് കുട്ടിക്കൊണ്ടുപോകാമെന്നു പറഞ്ഞു യാത്രയാവുകയും ചെയ്യുന്നു. കൊട്ടാരത്തിലേക്ക് പോയ രാജാവ് ശകുന്തളയെ കുട്ടിക്കൊണ്ട് പോവുകയോ ആരെയെങ്കിലും അയക്കുകയോ ചെയ്യുന്നില്ല. കണ്ണമുനി ഗർഭിണിയായ ശകുന്തളയെ കൊട്ടാരത്തിലേക്കു അയക്കുന്നു. എന്നാൽ ദുഷ്യന്തൻ അവളെ തിരസ്കരിക്കുകയാണ്. ആശ്രമത്തിലേക്കോ കൊട്ടാരത്തിലേക്കോ പോകാൻ കഴിയാതെ നിൽക്കുന്ന ശകുന്തളയെ അവളുടെ അമ്മയായ മേനക വന്ന് കൊണ്ടുപോകുന്നു.

ഏറെ കാലത്തിനുശേഷം ശാപമോക്ഷത്തിന്റെ ഫലമായിട്ടെന്നവണ്ണം ദുഷ്യന്തൻ ശകുന്തളയെ കാശ്യപാശ്രമത്തിൽ വെച്ച് കാണുകയും തിരിച്ചറിയുകയും ക്ഷമാപണം നടത്തി കൂട്ടിക്കൊണ്ടുപാവുകയും ചെയ്യുന്നു. പ്രണയം, ഗന്ധർവ്വവിവാഹം, വിരഹം, സമാഗമം എന്നിവ ഘട്ടംഘട്ടമായി അവതരിപ്പിച്ച ഈ കൃതി പ്രണയത്തിന്റെ ഒരു മാതൃക എന്ന നിലയിൽ പല വിമർശകരും എടുത്തുകാട്ടുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ മഹാഭാരതത്തിലെ മൂലകഥയിൽ ഇത്തരത്തിലുള്ള പ്രണയമാതൃകയും മുന്നോട്ടുവെക്കുന്നില്ല. കാളിദാസനുപോലും ചിലപ്പോൾ ഇങ്ങനെയൊരുദൃശ്യം ഉണ്ടായിരിക്കില്ല.

പണ്ടുകാലത്ത് രാജാക്കന്മാർ നായാട്ടിനും മറ്റും പോകുമ്പോൾ കാണുന്ന കന്യകമാരെ കാമപൂർത്തീകരണത്തിനുവേണ്ടി ഉപയോഗിക്കുക പതിവായിരുന്നു. പിന്നീട് അവരെ തിരസ്കരിക്കുക എന്നതും പതിവായിരുന്നു. ഇത് മഹാഭാരതത്തിൽ യാഥാർത്ഥ്യമെന്ന നിലയിൽത്തന്നെ ആവിഷ്കൃതമായി. പ്രജകളെ പേടിച്ച് കള്ളം പറയുന്ന ഭീരുവായ ഒരു രാജാവായി ദുഷ്യന്തനെയും രാജാവിന്റെ മുഖത്തു നോക്കി സംസാരിക്കാനുള്ള ആർജ്ജവമുള്ളവാക്കി ശകുന്തളയെയും ഇതിഹാസത്തിൽ കാണാം. പുരുഷന്റെ സ്വേച്ഛാചാരിത്വവും അതിനായകത്വവും സാധൂകരിക്കാനോ സ്ത്രീയുടെ സ്വതസിദ്ധമായ തന്റേടവും അവകാശബോധവും അസാധുവാക്കി വെറുമൊരു കാഴ്ചപ്പണ്ടമാക്കാനോ കവി അവിടെ ശ്രമിച്ചിട്ടില്ല. ഇത്തരമൊരു നിലപാടിൽ നിന്നുകൊണ്ട് എഴുതാൻ കഴിയാത്ത സാഹചര്യമാവാം കാളിദാസന് ഉണ്ടായിരുന്നതെന്ന് മുണ്ടശ്ശേരി നിരീക്ഷിക്കുന്നു. അതിനാൽ കാളിദാസൻ തനിക്ക് അഭിമതമായ ഒരു പ്രണയദർശനത്തിനുകുന്ന മട്ടിൽ ഈ കഥയെ സംസ്കരിച്ചെടുത്തിരിക്കുന്നു. ഉത്തമമായ സ്ത്രീപുരുഷബന്ധമാണ് കാളിദാസന്റെ കഥയ്ക്കടിസ്ഥാനം കാമത്തിൽനിന്നും ഒരല്പം ഉയർന്നതലത്തിൽ, ആജീവനാന്തം തുടർന്നുപോകുന്ന പ്രണയമാണ് അതിൽ ആവിഷ്കരിച്ചിട്ടുള്ളത്. ഗാർഹസ്ഥ്യത്തെയാണ് കവി ഇതിലൂടെ പ്രകീർത്തിക്കുന്നത്. അവിടെ സാമൂഹ്യജീവിതത്രാസിൽ പുരുഷന്റെയും സ്ത്രീയുടെയും തട്ടുകൾ മേലും കീഴും ആയിട്ടാണ്

നിൽക്കുന്നത്. പുരുഷനെ/രാജാവിനെ വെള്ള പൂശുന്നതിനായി ഒരു ശാപകഥയും കൊണ്ടുവരുന്നു. ക്ഷത്രിയാധിഷ്ഠിതമായ സാമൂഹ്യനീതിയാവാം കാളിദാസന്റെ തൂലികയെ അത്തരത്തിൽ ചലിപ്പിച്ചത്. ശാപത്തിലൂടെയും ശാപമോക്ഷത്തിലൂടെയും വെളിപ്പെടുത്തുന്നത് സ്ത്രീയുടെ നിസ്സഹായതയാണ്. കഥയുടെ ആരംഭം തൊട്ട് അവസാനം വരെ ശകുന്തളയെ ഏറെ സഹാനുഭൂതി അർഹിക്കുന്ന വിധത്തിലാണ് അവതരിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളത്. മഹാഭാരതത്തിൽ തന്റേടിയായി, വൃക്തിത്വമുള്ളവളായി അവതരിപ്പിക്കപ്പെട്ട കഥാപാത്രം കാളിദാസന്റെ കയ്യിൽ അബലയും നിസ്സഹായയും വൃക്തിസ്വാതന്ത്ര്യം ഹനിക്കപ്പെട്ടവളുമാവുന്നു.

ഈ രണ്ട് കഥകളിലും ശ്രദ്ധേയമായ ഒരു വസ്തുത ആദ്യകഥയിൽ ദുഷ്യന്തൻ ശകുന്തളയെ നിരസിക്കുന്നത് ജനഹിതത്തെ പേടിച്ചിട്ടാണ് എന്നതാണ്. ജനസമ്മതി നേടിയെടുക്കാനായി ഒരു അശരീരി സൃഷ്ടിച്ച് എല്ലാവരെയും ബോധ്യപ്പെടുത്തി അവളെ സ്വീകരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. എന്നാൽ കാളിദാസകഥയിൽ ദുഷ്യന്തന് ശാപംമൂലമുണ്ടായ വിസ്മൃതിയാണ്. അല്ലാതെ ജനസമ്മതിയുടെ പ്രശ്നമല്ല. മഹാഭാരതത്തിലെ ദുഷ്യന്തൻ ജനങ്ങളോട് ഉത്തരവാദപ്പെട്ടവനാണെങ്കിൽ കാളിദാസന്റെ ദുഷ്യന്തൻ തന്നോടുതന്നെ ഉത്തരവാദപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. താൻ കാളിദാസനെ കുറ്റപ്പെടുത്തുകയോ അദ്ദേഹത്തിന്റെ വിലയിടിക്കുകയോ ചെയ്യുകയല്ല എന്നും എല്ലാ കവികളും അവരവരുടെ കാലത്തിന്റെ കയ്യിലെ കളിപ്പന്തുകളായിരുന്നുവെന്നും സ്ഥാപിക്കാനാണ് ശ്രമിക്കുന്നതെന്നും ലേഖകൻ പറയുന്നു. സമകാലിക സാമൂഹ്യസാഹചര്യങ്ങളുടെ പിടിയിൽനിന്നും മുക്തരാകുവാൻ അത്രയൊന്നും അവർക്ക് സാധിച്ചിരുന്നില്ല എന്നതാണ് സത്യം. എപ്പോഴെങ്കിലുമൊക്കെ ഒറ്റയ്ക്കോ തറ്റയ്ക്കോ അന്ധമായ പാരമ്പര്യത്തിനു നേരെ വല്ല കല്ലും വലിച്ചെറിഞ്ഞിട്ടുണ്ടാകാം എന്നുമാണ് ലേഖകൻ സൂചിപ്പിക്കുന്നത്. കാളിദാസനും 'കാലത്തിന്റെ ദാസൻ' എന്നു പറയുന്നത് അതുകൊണ്ടാണ്.

മരണത്തിന്റെ സൗന്ദര്യം

കെ.പി.അപ്പൻ

ലേഖകപരിചയം

മലയാളസാഹിത്യ നിരൂപകന്മാർക്കിടയിൽ ആധുനികമായ ഒരു ഭാവുകത്വം സൃഷ്ടിച്ച എഴുത്തുകാരനായിരുന്നു കെ.പി.അപ്പൻ. 1936 ഓഗസ്റ്റ് 25-ന് ആലപ്പുഴ ജില്ലയിൽ ജനനം. അച്ഛൻ പുത്തോപ്പിൽ പത്മനാഭൻ. അമ്മ കാർത്ത്യായനി. ആലപ്പുഴ സനാതന വിദ്യാലയം, എസ്.ഡി.കോളേജ്, എസ്.എൻ.കോളേജ് എന്നിവിടങ്ങളിൽ അധ്യാപകനായിരുന്നു. 2008 ഡിസംബർ 15-ന് കായംകുളത്ത് അന്തരിച്ചു.

കൃതികൾ

ക്ഷോഭിക്കുന്നവരുടെ സുവിശേഷം, കലഹവും വിശ്വാസവും, വരകളും വർണ്ണങ്ങളും, ബൈബിൾ വെളിച്ചത്തിന്റെ കവചം, കലാപം, വിവാദം വിലയിരുത്തൽ, മലയാളഭാവന:മൂല്യങ്ങളും സംഘർഷങ്ങളും, സമയപ്രവാഹവും സാഹിത്യകലയും കഥ: ആഖ്യാനവും അനുഭവസത്തയും, ഉത്താരാധുനികത : വർത്തമാനവും വംശാവലിയും, ഇന്നലെകളിലെ അന്വേഷണപരിശോധനകൾ, വിവേകശാലിയായ വായനക്കാരാ, രോഗവും സാഹിത്യഭാവനയും, ചരിത്രത്തെ അഗാധമാക്കിയ ഗുരു, സ്വർഗ്ഗം തീർന്നുപോവുന്നു നരകം നിലനിൽക്കുന്നു, തിരസ്കാരം, മാറുന്ന മലയാളനോവൽ, മധുരം നിന്റെ ജീവിതം, പേനയുടെ സമരമുഖങ്ങൾ, അഭിമുഖസംഭാഷണങ്ങൾ, ചരിത്രത്തെ നിങ്ങൾക്കൊപ്പം കൂട്ടുക, ഫിക്ഷന്റെ അവതാരലീലകൾ.

പുരസ്കാരങ്ങൾ

1998-ലെ കേരള സാഹിത്യ അക്കാദമി പുരസ്കാരം (ഉത്തരാധുനികത: ചരിത്രവും വംശാവലിയും എന്ന കൃതിക്ക്), കേന്ദ്രസാഹിത്യ അക്കാദമി പുരസ്കാരം (മധുരം നിന്റെ ജീവിതം).

മരണത്തിന്റെ സൗന്ദര്യം

മലയാളകവിതയിലെ വിഷാദകാല്പനികനായ കവി ഇടപ്പള്ളി രാഘവൻ പിള്ളയുടെ മരണത്തോടുള്ള ആഭിമുഖ്യത്തെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ കവിതകളിൽനിന്നും ജീവിതത്തിൽനിന്നും കണ്ടെടുക്കാനുള്ള ഒരു ശ്രമമാണ് മരണത്തിന്റെ സൗന്ദര്യം എന്ന ലേഖനത്തിലൂടെ കെ.പി.അപ്പൻ ചെയ്യുന്നത്. ജീവിതനൈരാശ്യത്താൽ ചെറുപ്രായത്തിൽത്തന്നെ ആത്മഹത്യ ചെയ്ത കവിയാണ് ഇടപ്പള്ളി രാഘവൻപിള്ള. സ്വയം പീഡാരതി അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായിരുന്നു. കരച്ചിലായിരുന്നു കവിയുടെ കവിതയായി മാറിയത്. മനുഷ്യൻ സ്വതന്ത്രനായി ജനിക്കുന്നു. എന്നാൽ അവൻ എന്നും ദുഃഖത്തിന്റെ ചങ്ങലകളിലാണ് എന്നും ഈ കവി വിശ്വസിച്ചു. ജീവിതദുഃഖത്തിന്റെ നിഴലിൽ ഒറ്റയ്ക്കു കുടിലുകെട്ടി പാർത്ത മനുഷ്യനായിരുന്നു അദ്ദേഹം. മലയാളത്തിലെ ആദ്യ കാല്പനികവാദിയായ അന്യൻ എന്നാണ് കെ.പി.അപ്പൻ ഈ കവിയെ വിലയിരുത്തുന്നത്. മരണത്തോട് സ്വാഭാവികമായ ഒരു ആഭിമുഖ്യമുള്ള വ്യക്തിയായിരുന്നു ഇടപ്പള്ളി രാഘവൻപിള്ള. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കവിതകളിൽ അതിന്റെ സൂചനകളുണ്ടായിരുന്നുവെന്ന് മാത്രമല്ല അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവിതം തന്നെ അതിന്റെ പകർപ്പായിരുന്നു. ആത്മഹത്യ ചെയ്ത എഴുത്തുകാരി രാജലക്ഷ്മിയിൽ ഇത്തരത്തിൽ മരണത്തോടുള്ള ആഭിമുഖ്യമായിരുന്നില്ല, മറിച്ച് ഒരു സ്ത്രീയുടെ ദൗർബല്യവും പ്രതിഭയും തമ്മിലുള്ള ഏറ്റുമുട്ടലായിരുന്നു. അവരെ മരണത്തിലേക്കു നയിച്ചത് എന്നും ലേഖകൻ ചൂണ്ടിക്കാട്ടുന്നു.

സ്വപ്നജീവിയായ ഒരാൾക്കുള്ള അയഥാർത്ഥത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ബോധമാണ് കാല്പനികവാദിയായ അന്യനെ സൃഷ്ടിക്കുന്നത്. ഈ ബോധം സ്വന്തം ദേശം

ഇതല്ല എന്ന് ചിന്തിക്കാൻ പ്രേരിപ്പിക്കുകയും മറ്റ് ലോകങ്ങളെക്കുറിച്ച് സ്വപ്നം കാണാൻ പ്രേരിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. മനുഷ്യന്റെ ആവശ്യങ്ങൾ ഈ ലോകത്ത് സാധിക്കില്ല എന്ന ബോധത്തിൽ എത്തിച്ചേരുകയും മരണംവരെ നിരാശയിൽ കഴിയേണ്ടിവരും എന്ന് ചിന്തിക്കുകയും ചെയ്യും. ഈ ചിന്തയിൽനിന്നാണ് ഇടപ്പള്ളി മരണത്തിലേക്ക് എത്തിച്ചേർന്നതെന്ന് ലേഖകൻ പറയുന്നു. ചുറ്റുപാടുകൾ മാത്രമല്ല കാലവും ഒരു മനുഷ്യനെ നശിപ്പിക്കുന്നതിൽ പങ്കു വഹിക്കുന്നു. കാലത്തെക്കുറിച്ച് ഇത്രയധികം സംഹാരാത്മകമായി സങ്കല്പിച്ച മറ്റൊരു കവിയില്ല എന്നു തന്നെ പറയാം. കാലമെന്ന നീരാളിയിൽനിന്നും രക്ഷനേടാനാണ് ഇടപ്പള്ളി ആത്മഹത്യയിൽ അഭയം പ്രാപിച്ചത്. കാല്പനികവാദിയായ അന്യൻ സാമൂഹ്യജീവിതത്തിലെ സങ്കീർണ്ണതകളിൽനിന്നും അറിയാതെ ഭ്രഷ്ടനാകും. അയാൾ സ്വയം നാടുകടത്തപ്പെട്ടവനായും പ്രക്ഷോഭകാരിയായും പ്രവാചകനായും സങ്കല്പിക്കുമെന്ന് പ്രീസ്റ്റിലി ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഈ നിരീക്ഷണങ്ങളെല്ലാം ഉൾച്ചേർന്ന ഒരാളായിരുന്നു ഇടപ്പള്ളി എന്നും ആൾക്കൂട്ടമധ്യത്തിൽപോലും കവി ഒറ്റപ്പെട്ടവനായിരുന്നുവെന്നും ലേഖകൻ എടുത്തുപറയുന്നു. ഇടപ്പള്ളിയുടെ കാവ്യദർശനത്തിൽ മൃത്യുബോധത്തിന് ആഴത്തിലുള്ള സ്വാധീനം ഉള്ളതായി ലേഖകൻ കണ്ടെത്തുന്നു. ജീവിതമെന്ന ഭൂമിയുടെ തിന്മ നിരന്തരമായി തന്നെ പീഡിപ്പിച്ചപ്പോൾ മരണത്തിന്റെ സൗന്ദര്യത്തിൽ കവി ആകൃഷ്ടനാകുകയായിരുന്നു. മരണവും സൗന്ദര്യവും സ്നേഹനിധികളായ രണ്ട് സഹോദരിമാരാണ് എന്ന് ബോർലെയറും യുഗോയും പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതായി ലേഖകൻ ചൂണ്ടിക്കാട്ടുന്നു. ലോകത്തിലെ സുന്ദര സങ്കല്പങ്ങളെ മരണത്തിൽനിന്ന് മാറ്റിനിർത്തി കാണാൻ ഇടപ്പള്ളിക്കാകുമായിരുന്നില്ല. ജീവിതവ്യർത്ഥമത മരണത്തെ സ്നേഹിക്കാനിടയാക്കി. 'നിരാശ' എന്ന കവിതയിൽ ഈ യാഥാർത്ഥ്യമൊന്നുള്ളത്. മരണത്തിന്റെ സൗന്ദര്യം ഇടപ്പള്ളിയെ ലഹരി പിടിപ്പിച്ചതിന്റെ പ്രതിഫലനമാണ് മണിമുഴക്കം എന്ന കവിത. മരണത്തിന്റെ മണിമുഴക്കം തനിക്കുവേണ്ടിയാണ് എന്ന് കവി കരുതുന്നു. ജീവിതം എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ അവസാനം വരെ വായിക്കുവാൻ തനിക്ക് ആഗ്രഹമില്ലെന്ന് കവി പ്രഖ്യാ

വിക്കുന്നു. അത് ആത്മഹത്യയിലേക്കാണ് വിരൽചൂണ്ടുന്നത്. 1936 ജൂലൈ 4-ാം തീയതി അദ്ദേഹം ആത്മഹത്യചെയ്യുന്നു. ഒരു കാല്പനിക കവി ആത്മഹത്യയുടെ ക്രൂരമായ സംതുപ്തി അനുഭവിക്കുകയും തീവ്രമായ ജീവിതവിഷാദത്തിന് അടിമ പ്പെടുകയും ചെയ്താൽ അയാൾക്ക് എന്തു സംഭവിക്കാം എന്നതിനുള്ള തെളി വാണ് ഇടപ്പള്ളിയുടെ ആത്മഹത്യ.

ഈ നൂറ്റാണ്ടിലെ ഏറ്റവും പ്രധാനപ്പെട്ട തത്വചിന്താപരമായ പ്രശ്നം ആത്മ ഹത്യയാണെന്ന് പ്രഖ്യാപിച്ച കാമ്യ എല്ലാ മികച്ച കലാസൃഷ്ടിയും എന്നപോലെ ആത്മഹത്യയും ഹൃദയത്തിന്റെ നിശബ്ദതയിൽനിന്നാണ് ജനിക്കുന്നതെന്ന് വ്യക്തമാക്കുന്നുണ്ട്. ഇടപ്പള്ളിയുടെ ആത്മഹത്യയെ തത്വചിന്താപരമായ ഒരു പ്രശ്നമായിട്ടാണ് നോക്കിക്കാണേണ്ടതെന്നും പലരും പറയുന്നപോലെ അതൊരു പ്രേമനൈരാശ്യം മാത്രമായിരുന്നില്ലെന്നും ലേഖകൻ ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നു. പീഡാ നുഭവങ്ങളിൽനിന്നും സൗന്ദര്യം സൃഷ്ടിക്കുകയായിരുന്നു ഇടപ്പള്ളിക്കവിത എന്ന അപ്പന്റെ നിരീക്ഷണം ഏറെ അർത്ഥവത്താണ്.

സ്ത്രീയില്ലാത്ത മാതൃഭൂമി (കവിതയുടെ ജീവചരിത്രം)

കല്പറ്റ നാരായണൻ

ലേഖകപരിചയം

1952-ൽ പാലക്കാട്ടിൽ ശങ്കരൻനായരുടെയും നാരായണിയമ്മയുടെയും മകനായി വയനാട്ടിലെ കല്പറ്റയിൽ ജനനം. കവി, നോവലിസ്റ്റ്, ഉപന്യാസകാരൻ, വിമർശകൻ എന്നിങ്ങനെ സാഹിത്യത്തിന്റെ വിവിധ മേഖലകളിൽ തുടരുന്ന ഒരു വ്യക്തിയാണ് കല്പറ്റ നാരായണൻ. അധ്യാപകൻ, സാംസ്കാരിക നിരീക്ഷകൻ എന്നീ നിലയിലും വ്യക്തിമുദ്ര പതിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. പല ആനുകാലികങ്ങളിലും എഴുതുന്നു.

കൃതികൾ

കവിതകൾ: ഒഴിഞ്ഞ വൃക്ഷമായയിൽ, സമയപ്രഭു, കറുത്തപാൽ, ഒരു മുടന്തന്റെ സുവിശേഷം.

ഉപന്യാസങ്ങൾ: ഈ കണ്ണടയൊന്നുവെച്ച് നോക്കൂ, കയർ മുറുകുകയാണ്, മറ്റൊരു വിധമായിരുന്നെങ്കിൽ, എല്ലാ ചലനങ്ങളും വ്യതിചലനങ്ങൾ.

വിമർശനങ്ങൾ: ഏതിലയും മധുരിക്കുന്ന കാടുകളിൽ, എന്റെ ബഷീർ, നിഴലാട്ടം -ഒരു സിനിമാ പ്രേക്ഷകന്റെ ആത്മകഥ, കവിതയുടെ ജീവചരിത്രം.

സാമൂഹ്യനിരീക്ഷണം: അവർ കണ്ണുകൊണ്ട് കേൾക്കുന്നു. തത്സമയം, കോന്തല (വയനാടിന്റെ ആത്മകഥ)

നോവൽ : ഇത്രമാത്രം

പുരസ്കാരങ്ങൾ

ബഷീർ അവാർഡ് (കവിതയുടെ ജീവചരിത്രം) ദോഹ പ്രവാസി മലയാളി അവാർഡ് (സമഗ്രസംഭാവന). ഡോ. ടി.ഭാസ്കരൻ അവാർഡ് (കവിതയുടെ ജീവചരിത്രം), വി.ടി.കുമാരൻ അവാർഡ് (കവിതകൾ), ശാന്തകുമാരൻ തമ്പി അവാർഡ് (ഒരു മുടന്തന്റെ സുവിശേഷം) എ.അയ്യപ്പൻ അവാർഡ് (ഒരു മുടന്തന്റെ സുവിശേഷം) സി.പി. ശിവദാസൻ കവിത, പത്മപ്രഭാപുരസ്കാരം (2018).

സ്ത്രീയില്ലാത്ത മാതൃഭൂമി

സ്ത്രീയുടെ ദൃശ്യതയെ സംബന്ധിച്ച് ലേഖകനുള്ള ചില ഉത്കണ്ഠകൾ പങ്കുവെച്ചുകൊണ്ടാണ് സ്ത്രീയില്ലാത്ത മാതൃഭൂമി എന്ന രചന ആരംഭിക്കുന്നത്. സ്ത്രീപക്ഷത്തു നിന്നുകൊണ്ടുതന്നെയാണ് കല്പറ്റ നാരായണൻ ഇതെഴുതുന്നത് എന്നതും സംശയാതീതമായ കാര്യമാണ്. പക്ഷേ, സ്ത്രീയെ സംബന്ധിച്ച എന്നേ മാറേണ്ട ചില കാഴ്ചപ്പാടുകൾ എല്ലാ പുരുഷന്മാരിലും എന്നപോലെ ലേഖകന്റെ യുള്ളിലും ഇപ്പോഴും അങ്ങനെത്തന്നെയുണ്ട് എന്നാണ് ഇതു വായിക്കുന്ന ഏതൊരാൾക്കും മനസ്സിലാകുന്ന ഒരു കാര്യം. അത് അത്രയെളുപ്പമൊന്നും മാറുന്നതല്ല. കാരണം അത്രമേൽ പുരുഷാധിപത്യപരമാണ് നമ്മുടെ സമൂഹം എന്നതാണ് സത്യം. സ്ത്രീ അദൃശ്യമായതിനാലാണ് ഇത്രയും ദൃശ്യമാവാൻ വെമ്പുന്നത്. സ്ത്രീയെന്നാൽ ഭയമാണ്. സ്വർണ്ണാഭരണങ്ങളിനിൽ പട്ടുവസ്ത്രങ്ങൾ ധരിച്ച് ആടയാഭരണങ്ങളിനിൽ മുന്നിൽ നിൽക്കുന്നത് ഭയമാണ്. ആ ഭയത്തിന്റെ പേരാണ് സ്ത്രീ- എന്ന് ലേഖകൻ പറയുന്നത് ഏത് കാലത്തെ സ്ത്രീയെക്കുറിച്ചാണ്? സ്ത്രീയെ സംബന്ധിച്ച് അവൾ സ്വയം ദൃശ്യയാണ്. പുരുഷന്റെ കാഴ്ചപ്പാടിനെ സംബന്ധിച്ച് മാത്രമേ ഇത് ശരിയാവൂ. ഇന്ന് ഓരോ സ്ത്രീയും തന്റെ ജീവിതായോധനത്തിനുവേണ്ടി പുരുഷന്മാരോടൊപ്പം തന്നെ പ്രവർത്തിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്. ഏതു സ്ത്രീയ്ക്കാണ് ആടയാഭരണങ്ങൾ അണിഞ്ഞ് പട്ടുവസ്ത്രങ്ങളിനിൽ നിൽക്കാൻ നേരം? ചെറിയ ഒരു ന്യൂനപക്ഷം ഉണ്ടാവാം. പക്ഷേ, ഭൂരിപ

ക്ഷത്തെ സംബന്ധിച്ച് ഈ വസ്തുത ശരിയല്ലതന്നെ. ഇന്ന് എല്ലാ രംഗത്തും സ്ത്രീ മേൽക്കൈ നേടിക്കഴിഞ്ഞു എന്നതാണ് യാഥാർത്ഥ്യം. ഇന്നത്തെ വിദ്യാഭ്യാസ സ്ഥാപനങ്ങളിൽ പ്രത്യേകിച്ചും ഉന്നത വിദ്യാഭ്യാസസ്ഥാപനങ്ങളിൽ പോയി നോക്കിയാൽ തന്നെ കാണാം. അവിടെ പഠിക്കുന്ന പകുതിയിലധികവും പെൺകുട്ടികളാണ്. അതിൽ കാണാം സ്ത്രീയുടെ ദൃശ്യത. അവിടത്തെ വിജയശതമാനവും ഒന്ന് എടുത്തുനോക്കൂ. ഉയർന്ന പദവികളിലെല്ലാം പുരുഷന്മാരോടൊപ്പം തന്നെ സ്ത്രീയുമുണ്ട്. സ്ത്രീവിരുദ്ധതയുടെ മുൾവേലികൾ മറികടന്നാണ് ഓരോ സ്ത്രീയും ഓരോ രംഗത്തേക്കും കടന്നുവരുന്നത് എന്നതിൽനിന്നും പുരുഷനോടുള്ള താരതമ്യത്തിൽ അവൾ എത്ര ഉയരെയാണ് എന്ന് മനസ്സിലാവും. സ്ത്രീ എന്നാൽ ഭയമാണ്. ഭയത്തിന്റെ പേരാണ് സ്ത്രീ എന്നൊക്കെയുള്ള പ്രസ്താവനകൾ തന്നെ എത്രമാത്രം സ്ത്രീവിരുദ്ധമാണ് എന്ന് ചിന്തിച്ചാൽ മനസ്സിലാവും. പെൺകുട്ടികളെ ഭയപ്പെടുത്തി, എല്ലാറ്റിനോടും വിലക്കുകൽപ്പിച്ച് വളർത്തുന്ന ഒരു രീതി നമ്മുടെ കുടുംബങ്ങളിലുണ്ടായിരുന്നു. എന്നാലിന്ന് ഒരുപാട് മാറ്റങ്ങൾ വന്നിട്ടുണ്ട്. മാത്രമല്ല, അത്തരം കുടുംബാന്തരീക്ഷത്തിൽ നിന്നു വരുന്ന പെൺകുട്ടികൾപോലും കൂടുതൽ ശക്തകളായാണ് കാണപ്പെടുന്നത്. സ്ത്രീയ്ക്കല്ല ഭയം, സ്ത്രീയെ സംബന്ധിച്ച് പുരുഷനാണ് ഭയമെന്നത് ഒരു മനുഷ്യാസ്ത്രതത്വവുമാണ്. ഫ്രോയ്ഡിന്റെ മനോവിശകലനസിദ്ധാന്തത്തിൽ (Psycho-Analysis) ഈ വസ്തുത വിശദമാക്കുന്നുണ്ട്. സ്ത്രീയെ തനിക്ക് തൃപ്തിപ്പെടുത്താനാവാത്ത ഒരു ലൈംഗിക ശരീരം എന്ന നിലയിൽ മനസ്സിലാക്കുന്നതുകൊണ്ടുള്ള ഒരു ആദിമ ഭീതിയാണിതെന്ന് അവിടെ വ്യക്തമാക്കുന്നുണ്ട്. ഭയത്തിൽനിന്നാണ് എല്ലാ അക്രമവും ഉണ്ടാവുന്നത് എന്നതും മനുഷ്യാസ്ത്രപരമായി ശരിയാണ്. സ്ത്രീകൾക്കെതിരായി വർദ്ധിച്ചുവരുന്ന അക്രമം ഈയൊരു വസ്തുതയെയാണ് ചൂണ്ടിക്കാട്ടുന്നത്. എല്ലാ ഹിംസയും ഭയത്തിൽനിന്നാണ് ഉണ്ടാവുന്നത് എന്നതിൽനിന്നും സ്ത്രീയ്ക്കെതിരായ ഓരോ ഹിംസയും അവളോടുള്ള ഭയത്തിന്റെ ഉൽപ്പന്നമാണ് എന്നുകാണാം. ഈയടുത്തകാലത്ത് നടന്ന ബലാൽസംഗ കൊലപാതകങ്ങളിൽ എല്ലാം അക്രമ

ത്തിന്റെ രീതി ഇതിനെ സാധൂകരിക്കുന്നതാണ്. 'നിർഭയ'പോലുള്ള കേസുകളിൽ ഏറ്റവും പ്രായംകുറഞ്ഞ വ്യക്തിയാണ് അതിൽ ഏറ്റവും ക്രൂരമായി ആക്രമിച്ചത് എന്നതും ആ ഭയത്തിന്റെ ആധിക്യത്തെയാണ് കാണിക്കുന്നത്. അതുകൊണ്ട് നമ്മുടെ ആൺകുട്ടികളെയാണ് ഭയമില്ലാതെ വളർത്തേണ്ടത്. അപ്പോൾ പെൺകുട്ടിക്കും ഏതു രാത്രിയിലും ഭയത്തിൽനിന്ന് മോചിതയായി നടക്കാനാകും. അതിനുള്ള മാനസികശേഷി അവൾക്കുണ്ടുതാനും. വീട്ടുപടിക്കൽ ആരെങ്കിലും വന്ന് ആരുമില്ലേ എന്നു ചോദിച്ചാൽ - 'ആരുമില്ല' എന്നു പറയുന്ന സ്ത്രീകൾ ഒരു ഇരുപതോ മുപ്പതോ വർഷം മുമ്പ് ഉണ്ടായിരിക്കാം. എന്നാലിന്ന് 'ആരെടാ' എന്നതിന് 'ഞാനെടാ' എന്നുത്തരം പറയുന്ന സ്ത്രീകളെയാണ് നാട്ടിൻപുറത്തുപോലും കാണാനാവുക. അലംകൃതമായ സ്ത്രീശരീരങ്ങൾ ഒന്നുംതന്നെ പുരുഷൻ ഇവിടെയുണ്ട് എന്നല്ലാതെ സ്ത്രീ ഇവിടെയുണ്ട് എന്ന് വിളിച്ചുപറയുന്നില്ല എന്നതും 'കുലസ്ത്രീ' എന്ന ഒരു സങ്കല്പത്തിനകത്ത് ജീവിക്കുന്നവരെ സംബന്ധിച്ചുമാത്രം ശരിയായിട്ടുള്ള കാര്യമാണ്. പകുതിയിലധികം സ്ത്രീകളുള്ള ഒരു നാട്ടിലിരുന്ന് നേഷൻ വിത്തുട്ട് വുമൺ എന്ന പേരിൽ മനീഷ ഥാ സിനിമ എടുത്തതിനെ സംബന്ധിച്ച് ലേഖകൻ ചൂണ്ടിക്കാട്ടുന്നുണ്ട്. മുറിയേൽ റുക്കൈസർ എന്ന അമേരിക്കൻ എഴുത്തുകാരി സൂചിപ്പിക്കുന്ന സ്ത്രീയെ കാണാത്തതാണ് പുരുഷൻ ചെയ്ത മഹാപാപം എന്നതാണ് പരമാർത്ഥമായ കാര്യം. അല്ലാതെ സ്ത്രീ സ്വയം അഭ്യുഗ്രയാവുന്നതല്ല.

‘പുറപ്പെട്ടേടത്താ-

ണൊരായിരം കാതമവൾ നടന്നിട്ടും;

കുനിഞ്ഞു വീഴുന്നു-

ണ്ടൊരായിരം വട്ടം നിവർന്നു നിന്നിട്ടു

ഉണർന്നിട്ടില്ലവ-

ളൊരായിരം നെഞ്ചിൽ ചവിട്ടുകൊണ്ടിട്ടും’ (ആറ്റൂർ, സംക്രമണം)

എന്നതാണ് സ്ത്രീയെ സംബന്ധിച്ച് പുരുഷനുള്ള പൊതുബോധം. ഈയൊരു ബോധത്തിൽനിന്ന് പുരുഷൻ സ്വയം മാറിയാലേ സ്ത്രീയുടെ ദൃശ്യത അയാൾക്കനുഭവപ്പെടുകയുള്ളൂ.

ഗ്രീക്ക് ഇതിഹാസനായകൻ ഈഡിപ്പസിന്റെ കഥയിൽ സ്വന്തം അമ്മയെ ഇണയായി സ്വീകരിച്ചുകൊണ്ട് സമ്പൂർണ്ണമായ നാശത്തിലേക്കു നീങ്ങിയതിനെ എടുത്തുകാട്ടി, ഒരു തരത്തിൽ എല്ലാ പുരുഷന്മാരും ഈ ഈഡിപ്പസ് പാപഭാരം വഹിക്കുന്നുണ്ട് എന്നും കേരളീയരും അത്തരം ഒരു ശാപഫലം നൽകുന്നുവെന്നും സൂചിപ്പിക്കുന്നു. ബാലാമണിയമ്മയുടെ മഴുവിന്റെ കഥ എന്ന കവിത ഓർമ്മിപ്പിച്ചുകൊണ്ട് ഓരോ മലയാളി പുരുഷനിലും ഒരു പരശുരാമൻ വസിക്കുന്നുണ്ട് എന്നും കൂടുതൽ കുടിലബുദ്ധിയായ ഒരു ഈഡിപ്പസ് ആണ് പരശുരാമൻ എന്നും കർപ്പറ്റ നിരീക്ഷിക്കുന്നു. പുരുഷാധികാരത്തിന്റെ ഉത്തുംഗതയിലും മഹർഷിയുടെ കാർക്കശ്യത്തിലും നിന്നുകൊണ്ട് സ്വന്തം മകനെക്കൊണ്ട് അമ്മയെ കൊല്ലിച്ച ജമദഗ്നി മഹർഷിയും കൊലക്കിരയായ മുനിപത്നി രേണുകയും മാതൃ ഹന്താവെന്ന പാപഭാരം പോക്കാൻ ഊരുചുറ്റേണ്ടിവന്ന പരശുരാമനും പുരാണ കഥാപാത്രങ്ങളാണ്. ബാലാമണിയമ്മയുടെ മഴുവിന്റെ കഥ എന്ന കവിതയിൽ പരശുരാമൻ സ്വയം വിമർശകനായി ആത്മകഥാഖ്യാനമെന്ന നിലയിൽ ഈ കഥ പുനരാവിഷ്കരിച്ചിരിക്കുന്നു. ഈ കവിതയുടെ ഉൾക്കണം ലേഖകൻ ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നുണ്ട്. മാതൃഹത്യചെയ്ത പാപബോധത്തിൽ നിന്നും മോചനം നേടാൻ വേണ്ടിയാണ് അമ്മയെ അറുത്തിട്ട പരശു (മഴു) മകനായ പരശുരാമൻ സമുദ്രത്തിലേക്ക് വലിച്ചെറിഞ്ഞത്. അതുചെന്ന് വീണിടത്തുനിന്നും വളർന്ന ഭൂപ്രദേശമാണ് കേരളം. (പരശുരാമൻ മഴുവെറിഞ്ഞ് ഉണ്ടായതാണ് കേരളം എന്ന ഐതിഹ്യമാണിവിടെ സൂചിതം).

(സമൂഹം എങ്ങനെ സ്ത്രീയെ നിത്യവും തടയുന്നു, ഇല്ലാതാക്കുന്നു എന്ന ഹിംസയുടെ അനന്തമായ കഥയാണ് പരശുരാമകഥ. പരശുരാമൻ എങ്ങനെ ചിര

ഞ്ജീവിയായി എന്നതിന്റെ പൊരുൾ സ്വന്തം സ്ത്രീസ്വത്വം ഉപയോഗിച്ച് പരതുക
 യായിരുന്നു ബാലാമണിയമ്മ. അങ്ങനെ നോക്കുമ്പോൾ നമ്മളിലൊക്കെ കൈകാ
 ലുകളുള്ള പരശുരാമനെ കാണാം എന്നുള്ള നിരീക്ഷണത്തിൽ സ്വയം വിമർശന
 ത്തിന്റെ സത്യസന്ധമായ സ്വരം കേൾക്കാം. ബാലാമണിയമ്മയുടെ മകളായ മാധ
 വികുട്ടി (കമലാദാസ്, കമലാസുരയ്യ എന്നും അറിയപ്പെടുന്നു)യുടെ ഏതു കവിത
 യോളവും കഥയോളവും തീവ്രവും അകക്കടുപ്പംകൂടിയതുമാണ് ബാലാമണിയമ്മ
 യുടെ മഴുവിന്റെ കഥ എന്നും ലേഖകൻ നിരീക്ഷിക്കുന്നുണ്ട്. ബാലാമണിയമ്മ
 യുടെ 'വിട്ടയക്കുക കൂട്ടിൽ നിന്നെന്നെ ഞാനൊട്ടു വാനിൽ പറന്നിടട്ടെ' എന്ന
 വരി ഉദ്ധരിച്ചുകൊണ്ട് ആ അമ്മയുടെയും മകളുടെയും ആന്തരികചൈതന്യത്തെ
 തട്ടിച്ചുനോക്കുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ, മലയാളിയുടെ കാവ്യചർച്ചകളിൽ ഇല്ലാതെ
 പോയ ബാലാമണിയമ്മ ആശാനും വൈലോപ്പിള്ളിക്കും ഇടശ്ശേരിക്കും അക്കിത്ത
 ത്തിനുമൊപ്പം പരിഗണന അർഹിക്കുന്ന ഒരു കവിയാണെന്ന് ലേഖകൻ സമ്മതി
 കുന്നു. മാതൃത്വത്തിന്റെ കവി എന്ന നിലയിൽ മലയാളി ഒരുക്കിത്തീർത്ത ബാലാ
 മണിയമ്മയുടെ കവിതകളെ ഒരു പ്രായശ്ചിത്തമെന്ന നിലയിൽ തന്റെ പ്രിയപ്പെട്ട
 കവിതകളായി ലേഖകൻ കണ്ടെടുക്കുകയാണ്.

എഴുത്തും അധികാരവും
(അന്ധനായ ദൈവം : മലയാളനോവലിന്റെ നൂറു വർഷങ്ങൾ)

പി.കെ.രാജശേഖരൻ

ലേഖകപരിചയം

മലയാള സാഹിത്യ വിമർശനമേഖലയിൽ സ്വന്തമായൊരിടം കണ്ടെത്തിയ വിമർശകനാണ് പി.കെ.രാജശേഖരൻ. പത്രപ്രവർത്തകൻ, അധ്യാപകൻ എന്നീ നിലകളിലും ശ്രദ്ധേയൻ. 1966 ഫെബ്രുവരി 21-ന് തിരുവനന്തപുരത്തെ മലയിൻ കീഴിനടുത്തുള്ള കരിപ്പൂരിൽ ജനനം. അച്ഛൻ എ.പുരുഷോത്തമൻ നായർ, അമ്മ ടി. കമലമ്മ. തിരുവനന്തപുരം യൂണിവേഴ്സിറ്റി കോളേജ് (എം.എ), കേരള സർവ്വകലാശാല (പി.എച്ച്.ഡി) എന്നിവിടങ്ങളിൽ പഠനവും ഗവേഷണവും. മാതൃഭൂമി യുടെ തിരുവനന്തപുരം എഡിഷനിൽ പത്രാധിപസമിതിയംഗം. ലോകസാഹിത്യത്തിലെ വിഖ്യാതനോവലുകളെ മലയാളത്തിന് പരിചയപ്പെടുത്തുന്നതിൽ വലിയ പങ്കുവഹിച്ചു. മാതൃഭൂമി ആഴ്ചപ്പതിപ്പിൽ അദ്ദേഹമെഴുതിയ വാക്കിന്റെ മൂന്നാം കര എന്ന ലേഖനപരമ്പര ഏറെ ശ്രദ്ധനേടി. ഇത് ഡി.സി.ബുക്സ് പിന്നീട് പുസ്തകരൂപത്തിൽ പ്രസിദ്ധീകരിച്ചു. ദളിത്വാദത്തെ മുൻനിർത്തി എഴുതിയ ലേഖനം ഒട്ടേറെ വിവാദങ്ങൾക്ക് വഴിതെളിച്ചു.

കൃതികൾ

അന്ധനായ ദൈവം: മലയാളനോവലിന്റെ 100 വർഷങ്ങൾ, ഒ.വി.വിജയന്റെ കലയും ദർശനവും, പിതൃഘടികാരം, ഏകാന്തനഗരങ്ങൾ: ഉത്തരാധുനിക മലയാള സാഹിത്യത്തിന്റെ സൗന്ദര്യശാസ്ത്രം, നിശാസന്ദർശനങ്ങൾ, വാക്കിന്റെ മൂന്നാംകര, നരകത്തിന്റെ ഭൂപടങ്ങൾ, ബുക്സ്റ്റാൾജിയ: ഒരു പുസ്തകവായനക്കാരന്റെ ഗുഹാതുരത്വങ്ങൾ.

പുരസ്കാരങ്ങൾ

കേരളസാഹിത്യ അക്കാദമി പുരസ്കാരം, വിലാസിനി പുരസ്കാരം, തോപ്പിൽ രവി പുരസ്കാരം.

എഴുത്തും അധികാരവും

മലയാളനോവലിന്റെ ചരിത്രത്തെയും അതിന്റെ അടിസ്ഥാനപരമായ സ്വഭാവത്തെയും വിമർശനദൃഷ്ട്യാ പരിശോധിക്കുകയാണ് എഴുത്തും അധികാരവും എന്ന ഭാഗത്ത് പി.കെ.രാജശേഖരൻ ചെയ്യുന്നത്. അന്ധനായ ദൈവം: മലയാളനോവലിന്റെ 100 വർഷങ്ങൾ എന്ന രണ്ട് ഭാഗങ്ങളുള്ള വിമർശനകൃതിയിൽ ആമുഖമെന്ന നിലയിലാണ് ഈ ലേഖനം ചേർത്തിരിക്കുന്നത്. മലയാളനോവൽ അതിന്റെ തുടക്കം മുതൽ അധികാരരൂപങ്ങളോടുള്ള കലഹമായിരുന്നത് കണ്ടെത്തുകയാണ് ലേഖകൻ ഇതിൽ ചെയ്യുന്നത്. 19-ാം നൂറ്റാണ്ടിലെ ആദ്യദശകങ്ങളിൽ മലയാളത്തിൽ ആവിർഭവിച്ച നോവൽ മലയാളസാഹിത്യത്തിലെ ഏറ്റവും പുതിയ സാഹിത്യരൂപമാണ്. 110 വർഷത്തെ ചരിത്രമാണ് അതിനുള്ളത് എന്ന് ലേഖകൻ പറയുന്നു. രാഷ്ട്രീയവും സാംസ്കാരികവും സാമൂഹികവുമായ പരിണാമങ്ങളിലൂടെ കേരളസമൂഹം നേടിയെടുത്ത അനുഭവസത്തകൾ ഭാഷയുടെയും അധ്യാനത്തിന്റെയും മണ്ഡലത്തിൽ മാറ്റിയെഴുതുകയും ചരിത്രവൽക്കരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതിൽ മറ്റേതു സാഹിത്യരൂപത്തേക്കാളും വലിയ വിജയമാണ് നോവൽ കൈവരിച്ചത് എന്ന കണ്ടെത്തലിൽ നോവലിന്റെ സ്വീകാര്യത തന്നെയാണ് വ്യക്തമാവുന്നത്. ആധുനികതയടക്കം കേരളത്തിന്റെ എല്ലാ സാമൂഹികസാംസ്കാരിക അവസ്ഥാവിശേഷങ്ങളെയും ജാത്യാധിഷ്ഠിത സാമൂഹിക ഘടനയെയും സ്വാതന്ത്ര്യസമരം, ജന്മിത്തം, സാമൂഹികനവോത്ഥാന മുന്നേറ്റങ്ങൾ, ഇംഗ്ലീഷ് വിദ്യാഭ്യാസം, ജനാധിപത്യവൽക്കരണം, സ്വാതന്ത്ര്യാനന്തര സാമൂഹ്യമാറ്റങ്ങൾ, ആഗോളീകരണകാലത്തെ കേരളം ഇതെല്ലാം നോവൽ എന്ന സാഹിത്യരൂപം ഉൾക്കൊണ്ടിട്ടുണ്ട്. ഇംഗ്ലീഷ് വിദ്യാഭ്യാസവും അച്ചടിയുടെ വ്യാപനവുമാണ് ഈ സാഹിത്യരൂപത്തിന്

വളരാൻ വളമേകിയത് എന്ന സത്യം ലേഖകൻ ഉന്നയിക്കുന്നു. ആദ്യകാല നോവലുകൾ തീർത്തും വരേണ്യമായ അനുഭവങ്ങളായിരുന്നുവെങ്കിൽ പിൻക്കാലത്ത് അത് സമൂഹത്തിന്റെ പുറംപോക്കിലെ മനുഷ്യന്റെ പൊള്ളുന്ന അനുഭവങ്ങളിലേക്ക് കടന്നുകയറി. കേരളത്തിന്റെ സാമൂഹ്യജീവിതത്തിന്റെ ചരിത്രത്തിൽ സംഭവിച്ച പൊളിച്ചെഴുത്തിനു സമാന്തരമായിത്തന്നെയായിരുന്നു സാഹിത്യത്തിൽ ഇതും സംഭവിച്ചത്. 1920 വരെ നൂറിൽ താഴെ നോവലുകൾ മാത്രമേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളൂവെങ്കിൽ പിന്നീട് 20 വർഷം കൊണ്ട് 400 നോവലുകളിലേക്ക് എത്തിയതിന്റെ വളർച്ച സൂചിപ്പിക്കുന്നത് അതിന്റെ ജനകീയതയെത്തന്നെയാണ്.

“ഫ്യൂഡൽ മേധാവിത്വപരമായ സാമൂഹ്യവ്യവസ്ഥയെ ചോദ്യം ചെയ്യുന്ന കൃതിയായിരുന്നു ഇന്ദുലേഖ. കാവ്യഭാഷയിൽനിന്ന് ‘വീട്ടിൽ സംസാരിക്കുന്ന ഭാഷ’യിലേക്ക് വഴിമാറുകവഴി ചന്തുമേനോൻ അന്നുവരെ ദമിതമാക്കപ്പെട്ട വ്യത്യസ്ത സാമൂഹികസ്വരങ്ങൾക്ക് സാഹിത്യത്തിൽ പ്രവേശിക്കാനുള്ള വാതിലുകൾ തുറന്നു” (പു 13, പി.കെ. രാജശേഖരൻ) - എന്ന് ലേഖകൻ പറയുന്നു. എങ്കിലും വരേണ്യമായ ഒരു ജീവിതത്തെത്തന്നെയാണ് ചന്തുമേനോൻ മുന്നോട്ടു വെച്ചത് എന്നതാണ് സത്യം. പിന്നീട് അധികാരത്തോടുള്ള രചനാപരമായ പ്രതിഷേധം ദുരന്തദർശനത്തിലേക്ക് കടക്കുന്നത് സി.വി. നോവലുകളിലൂടെ കാണാമെന്നും അധികാരത്തിനെതിരായ വാക്കിന്റെ കലഹമാണ് ഇത്തരം കൃതികളിൽ തെളിയുന്നതെന്നും അദ്ദേഹം കണ്ടെത്തുന്നുണ്ട്. അന്ധനായ ദൈവം എന്ന കല്പനയിലൂടെ മലയാളനോവലുകളെ മുൻനിർത്തിയുള്ള അന്വേഷണത്തിൽ അധികാരവും ദുരന്തവും എന്ന സവിശേഷബന്ധത്തെക്കുറിച്ചുള്ള അറിവുകളിലേക്ക് നമ്മെ നയിക്കുന്നുണ്ട്. മതാനുഷ്ഠാനങ്ങളിലെ ദൈവ-സങ്കല്പമല്ല, അധികാരവുമായി ബന്ധപ്പെട്ട വിരാട് സങ്കല്പത്തെയാണ് ഇവിടെ ദൈവം എന്നതുകൊണ്ട് ഉദ്ദേശിക്കുന്നത്. വ്യത്യസ്ത ഘട്ടങ്ങളിൽ വ്യത്യസ്ത രൂപഭാവങ്ങളോടുകൂടി ദൈവം നോവലുകളിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടു. സംസ്കാരവും ഭാഷയും സമൂഹവും ഭരണകൂടവും വ്യത്യസ്ത അധികാരബന്ധങ്ങളാൽ നിർണയിക്കപ്പെട്ടതാണെന്ന തിരിച്ചറി

വിൽനിന്നാണ് മലയാളത്തിലെ മികച്ച നോവലുകൾ ഉണ്ടായതെന്നതും ലേഖകൻ ഉന്നയിക്കുന്നു. രാജാധികാരം, കുലകൂടസ്ഥനായ കാരണവർ, പൂർവ്വനിശ്ചിതമായ വിധി, മർദ്ദതകസ്വഭാവമുള്ള ജന്മിത്തം, മുതലാളിത്തം, സ്വത്വാംശങ്ങളെല്ലാം ചോർത്തിക്കളയുന്ന ആൾക്കൂട്ടസമൂഹം, സ്വയം വിധാതാവായിത്തീർന്ന വ്യക്തി, സർവ്വവ്യാപിയായ ഗ്രന്ഥകാരൻ ഇങ്ങനെ ഭിന്നഭാവങ്ങളിൽ നോവലിലെ ദൈവ ബിംബം പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നു. അധികാരനിർമ്മിതിയായ ദൈവത്തിനെതിരെ പ്രവർത്തിക്കാൻ ആഖ്യാനത്തെ സജ്ജമാക്കുകയായിരുന്നു പ്രധാന നോവലിസ്റ്റുകൾ ചെയ്തത്.

സാംസ്കാരിക പാഠങ്ങളിലൂടെ അധികാരത്തെ തിരിച്ചറിയുകയും പ്രതിരോധിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന സാഹിത്യരൂപമാണ് നോവൽ. ഒരു സമൂഹത്തിലെ ഭാഷാ വ്യവഹാരങ്ങളെ നിയന്ത്രിക്കുന്നത് അതിനകത്തെ വ്യത്യസ്തമായ അധികാരബന്ധങ്ങളാണ്. ആഖ്യാനതന്ത്രങ്ങളിലൂടെ ഇത്തരം ബന്ധങ്ങളെ വിച്ഛേദിക്കുകയാണ് നോവൽ ചെയ്യുന്നത്. ഇതിനായി ഒരിക്കലും സാമൂഹികചിന്തകന്റെ വഴിയിലൂടെയല്ല നോവലിസ്റ്റ് സഞ്ചരിക്കുന്നത്. മറിച്ച് ഭാവനയുടെ റിപ്പബ്ലിക്കിലൂടെയാണ്. അധികാരത്തിനെതിരായുള്ള കലഹം അങ്ങനെ ആഖ്യാനത്തിലൂടെ നിർവ്വഹിക്കുന്നു. ഭാഷാഭേദങ്ങളും നാട്ടുമൊഴികളും ഉപയോഗിച്ചും വരേണ്യമാതൃകകളും രൂപങ്ങളും തിരസ്കരിച്ചും നോവലിസ്റ്റ് തന്റെ അതിവർത്തനങ്ങൾ നടത്തുന്നു. ബഹുഭാഷാപരമാണ് നോവലിന്റെ ഘടനയെന്ന് റഷ്യൻ ചിന്തകനായ മിഖായേൽ ബക്തിൻ വ്യക്തമാക്കിയിട്ടുള്ളതായി ലേഖകൻ ചൂണ്ടിക്കാട്ടുന്നു. വ്യവഹാരവൈവിധ്യങ്ങളിലൂടെ ഒരു വ്യവഹാരത്തിന്റെ ആധിപത്യത്തെ നോവൽ ചെറുക്കുന്നു. ഭാഷയുടെ സാമൂഹികസ്വഭാവത്തെ വീണ്ടെടുത്തു ജീവിതത്തിന്റെ സംവാദമായിത്തീരുകയാണ് നോവൽ ആഖ്യാനം. “എല്ലാത്തരം അധികാര പ്രത്യയശാസ്ത്രങ്ങളെയും പ്രതിരോധിക്കുകയാണ് ആ സംവാദത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനസ്വഭാവം” (പു.18). സാഹിത്യത്തിലായാലും സംസ്കാരത്തിലായാലും മറ്റേതു മണ്ഡലത്തിലാ

യാലും ശരി സംവാദാത്മകതയും ബഹുസ്വരതയുമാണ് അതിനെ മുന്നോട്ടു നയിച്ചിട്ടുള്ളത് അല്ലാതെ അധികാരത്തിന്റെ ഏകശിലാത്മകതയല്ല.

ചോദ്യങ്ങൾ

1. കുമാരനാശാന്റെ രചനാപരമായ സവിശേഷതകളെ നളിനിയെ മുൻനിർത്തി അപഗ്രഥിക്കുക.
2. 'ഏകകാര്യമഥവാ ബഹുത്വം
ഏകഹേതു ബഹു കാര്യകാരിയാം'- സന്ദർഭം, ആശയം എന്നിവ വിശദമാക്കുക.
3. 'ആ വിശുദ്ധമാം മുഗ്ധപുഷ്പത്തെ കണ്ടില്ലെങ്കിൽ!
ആ വിധം പരസ്പരം സ്നേഹിക്കാതിരുന്നെങ്കിൽ!' സന്ദർഭം, ആശയം എന്നിവ വിശദമാക്കുക.
4. സൂര്യകാന്തിയിലെ സ്നേഹസങ്കല്പം വിശദമാക്കുക.
5. 'സഹതപിക്കാത്ത ലോകമേ - യെന്നിലും
സഹകരിക്കുന്ന ശാരദാകാശമേ'- കവിയുടെ മാനസികഭാവം ഈ വരികളെ മുൻനിർത്തി പരിശോധിക്കുക.
6. ഇടപ്പള്ളി രാഘവൻപിള്ള എന്ന കവിയുടെ മരണാഭിമുഖ്യം മണിനാദം എന്ന കവിതയെ മുൻനിർത്തി പരിശോധിക്കുക.
7. കലോപാസകൻ എന്ന കവിത മുന്നോട്ടുവെയ്ക്കുന്ന കാവ്യാദർശം എന്ത്? വിശദമാക്കുക.
8. കുതിരക്കൊമ്പ് എന്ന കവിത മുന്നോട്ടുവെയ്ക്കുന്ന സാമൂഹികവിമർശനതലങ്ങൾ വിശദമാക്കുക.
9. പുത്തൻചൊല്ല് എന്ന കവിത ഒരു ഉദ്ബോധനാത്മക കവിതയാണോ - വിമർശനാത്മകമായി വിലയിരുത്തുക.
10. അമ്മയെ കുളിപ്പിക്കുമ്പോൾ എന്ന കവിതയുടെ ഭാവതലം എത്രമാത്രം ഹൃദയസ്पर्ശിയാണ്- വിശദമാക്കുക.
11. അംബോപാഖ്യാനത്തിലൂടെ മാരാർ മുന്നോട്ടുവെയ്ക്കുന്ന നിരീക്ഷണങ്ങൾ വിശദമാക്കുക.

12. സ്ത്രീപക്ഷത്തേക്കു കടക്കുമ്പോഴാണ് കാളിദാസനെ നിയന്ത്രിച്ച സാമൂഹ്യ ശക്തിയുടെ വിശ്വരൂപം കാണാനാവുന്നത് - വിശദമാക്കുക.
13. ഇടപ്പള്ളിയുടെ ആത്മഹത്യയെ തത്വചിന്താപരമായ ഒരു പ്രശ്നം എന്ന നിലയിലാണ് കാണേണ്ടതെന്ന് ലേഖകൻ കരുതുന്നത് എന്തുകൊണ്ട്?
14. 'മലയാളികൾക്കെല്ലാം വേണ്ടി ഒരു പ്രായശ്ചിത്തം ചെയ്യുകയാണ് ഞാൻ'- ലേഖകൻ ഇങ്ങനെ പറയാനുള്ള കാരണം എന്ത്?
15. നോവൽ എന്ന ഒരു സാഹിത്യരൂപത്തിന്റെ ചരിത്രത്തെയും പരിണാമത്തെയും സംബന്ധിച്ച് പി.കെ.രാജശേഖരൻ നടത്തുന്ന നിരീക്ഷണങ്ങൾ എന്തെല്ലാം? വിശദമാക്കുക.

സഹായകഗ്രന്ഥങ്ങൾ

(Reference)

1. അപ്പൻ കെ.പി - ക്ഷോഭിക്കുന്നവരുടെ സുവിശേഷം
2. അക്കിത്തം അച്യുതൻ നമ്പൂതിരി - അക്കിത്തം കവിതകൾ -സമ്പൂർണ്ണം
3. അയ്യപ്പപ്പണിക്കർ - അയ്യപ്പപ്പണിക്കരുടെ തിരഞ്ഞെടുത്ത കവിതകൾ
4. ആറ്റൂർ രവിവർമ്മ - ആറ്റൂരിന്റെ കവിതകൾ
5. ഇടപ്പള്ളി രാഘവൻപിള്ള - ഇടപ്പള്ളി രാഘവൻപിള്ളയുടെ കൃതികൾ
6. കുമാരനാശാൻ - നളിനി
7. കുട്ടികൃഷ്ണമാരാർ - ഭാരതപര്യടനം, രാജാങ്കണം
8. കൽപ്പറ്റ നാരായണൻ - കവിതയുടെ ജീവചരിത്രം
9. കൃഷ്ണപിള്ള എൻ - കൈരളിയുടെ കഥ
10. കൽപറ്റ ബാലകൃഷ്ണൻ - മലയാളസാഹിത്യ ചരിത്രം
11. കിഴക്കേമുറി ഡി.സി. (പസാ) - ആശാന്റെ പദ്യകൃതികൾ
12. പവിത്രൻ പി - പ്രണയരാഷ്ട്രീയം
13. ” - ആശാൻ കവിത: ആധുനികാനന്തര പാഠങ്ങൾ
14. രാജശേഖരൻ പി.കെ. - അന്ധനായ ദൈവം- മലയാളനോവലിന്റെ 100 വർഷങ്ങൾ
15. തിലക് പി.കെ - കവിതാപഠനങ്ങൾ
16. ബാലകൃഷ്ണൻ പി.കെ - കാവ്യകല കുമാരനാശാനിലൂടെ
17. നുജും. എ - ആശാൻ കവിത ഒരു പുനർവായന
18. ലീലാവതി എം. - മലയാളകവിതാ സാഹിത്യചരിത്രം
19. ” - 1989-ലെ തെരഞ്ഞെടുത്ത കവിതകൾ
20. ജോസഫ് മുണ്ടശ്ശേരി - മുണ്ടശ്ശേരി കൃതികൾ വാല്യം- 1,2
21. മധുസൂദനൻ ജി (സമ്പാ) - ജി. പ്രണാമം : മഹാകവി ജി വായന പുനർവായന സ്മരണ

22. രാമകൃഷ്ണൻ ദേശമംഗലം (എ ഡി.)	- സൂര്യകാന്തിയും മറ്റു പ്രധാന കവിതകളും
23. സച്ചിദാനന്ദൻ	- മലയാള കവിതാപഠനങ്ങൾ
24. സാവിത്രി രാജീവൻ	- അമ്മയെ കുളിപ്പിക്കുമ്പോൾ
25. മുരളീധരൻ നെല്ലിക്കൽ	- ആശാൻ കവിത പുരാവൃത്തപഠനം
26. നിത്യചൈതന്യയതി	- നളിനി എന്ന കാവ്യശില്പം
27. ശങ്കരക്കുറുപ്പ് ജി	- സൂര്യകാന്തി
28. മലബാർ റിസർച്ച് മാന്വൽ (മല യാളവിഭാഗം, മലബാർ ക്രിസ്ത്യൻ കോളേജ്)	